

Cô Vợ Nhí 18 Tuổi

Contents

Cô Vợ Nhí 18 Tuổi	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	15
5. Chương 5	19
6. Chương 6	23
7. Chương 7	29
8. Chương 8 The End	36

Cô Vợ Nhí 18 Tuổi

Giới thiệu

Nhỏ cứ nhấp nha nhấp nhồm, ngồi trong căn phòng thân quen của mình mà cứ tưởng như ngồi trên c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-vo-nhi-18-tuoi>

1. Chương 1

Cô Vợ Nhí 18 Tuổi

Nhỏ cứ nhấp nha nhấp nhồm, ngồi trong căn phòng thân quen của mình mà cứ tưởng như ngồi trên đồng lửa. tự dưng nhỏ thấy ghét cái tính “anh hùng rơm ” của mình qua đi mất. Phải chi không có nó thì bây giờ nhỏ đâu có dở khóc dở cười thế này. “Hay là trốn đi? “- cái ý nghĩ ấy bỗng phát sinh khi nhỏ nhìn thấy ô cửa sổ. “Leo tường “- chuyện không khó đối với một đứa nghịch nghợm như nhỏ nhưng hiện tại, trong cái bộ áo dài đỏ tươi này thì...Cái đầu óc tí teo của nhỏ hoạt động hết công suất: “Trốn. Không trốn “. Trông nhỏ đến là khổ sở. Cuối cùng nhỏ cũng có quyết định: “Vì tự do...phải trốn! “.

Sợi dây được thả xuống, hai tà áo dài cột sang hông. Lúc này định thay đồ, nhưng bây giờ thì coi bộ không kịp nên nhỏ đánh liều...leo đại. Thế là “Kế hoạch chạy trốn ” bắt đầu, nhỏ leo một cách thành thực mặc dù bức tường trơn như bôi mỡ. Được “nửa đường ” thì...

_Đi đâu đó nhóc ?

Tiếng nói quen thuộc làm nhỏ giật thót, tròn tròn mắt nhìn người đứng phía dưới, nhỏ cười méo xệch:

_Anh hai! Em định tập thể dục ý mà!

_Vậy hả?- Hoàng (anh trai nhỏ) nhướn nhướn mắt- Thế có mệt không em?

_Dạ...dạ...mệt!

_Thôi đi! Anh biết tổng em rồi! Trốn chứ gì?

_Em...em đâu có đâu !- Nhỏ lấp bắp.

_Lừa ai chứ đừng lừa anh! Leo lên đi! Đàng trai sắp đến rồi, để họ trông thấy thì... ị lăm!- Hoàng kéo dài giọng trêu chọc.

_Em biết rồi!

Nhìn thấy cái bộ mặt căng cứng cùng giọng cười của Hoàng mà nhỏ muốn “lộn ruột “. Ước gì bây giờ nhỏ có thể tống vào cái bộ mặt đáng ghét đó một cú đấm thì mới hả dạ được. Trách người rồi lại tự trách mình: “Tiểu Phong ơi là Tiểu Phong, mày anh hùng mần chi cho tao khổ vậy nè? “

Lên đến phòng, vừa thở hổn hển vì mệt và tức, nhỏ vừa nhớ đến cái buổi chiều định mệnh ấy...

Buổi chiều hôm ấy...

_Ba má ơi! Nội ơi! Con về rồi nè!

Nhỏ chạy ủa vào nhà, trên tay ôm trái dưa hấu dài, miệng thì cười toe toét:

_Con mới xí được nè!- Vừa nói nhỏ vừa chìa trái dưa hấu ra.

Mọi ánh mắt đổ dồn về phía nhỏ. “Trời đất! Sao nhiều người quá vậy ? “. Nhỏ có cảm giác như các cơ trên mặt mình đều hóa đá.

_Con gái con đưa gì vô ý hết sức- Mẹ nhỏ khẽ mắng- Con không thấy nhà mình có khách sao?

_Dạ con...xin lỗi ạ!- Nhỏ cúi đầu lí nhí.

Nói là nhiều người nhưng thực chất là ngoài ba má và nội nhỏ thì chỉ có thêm hai người nữa. Đó là một người phụ nữ trạc tuổi má nhỏ, có thể lớn hơn một tí, ở bà toát lên sự cao sang quyền quý nhưng khuôn mặt phúc hậu của bà lại tạo cho người ta cái cảm giác gần gũi, dường như xóa đi lần ranh giai cấp. Kể bà là một cậu bé khoảng bảy tám tuổi gì đó. Trông nó có vẻ ương ngạnh, điểm này thì giống nhỏ lắm đây. Nhỏ mỉm cười với cái phát hiện “lí thú ” của mình. Tiếng người phụ nữ vang lên:

_Con là Tiểu Phong ? Bà nhẹ kéo nhỏ lại gần

_Dạ !

_Chào bác Quang đi con! – bà nội nhỏ nói

_Dạ con chào bác !

_Ừ, chào con! Ngồi xuống đây đi con! – Bà mỉm cười – Con năm nay mười tám phải không?

_Dạ, con vừa mới tốt nghiệp! Con tốt nghiệp loại giỏi đó bác!

Nhỏ cười hì hì, nhưng chợt nhận ra mình hơi quá đà, nói đúng hơn là bị hố. Nhỏ im bặt. “Ai đời trước người lạ mà không khiêm tốn chút nào”

_Con thú vị thật đấy! – Bà Quang bật cười – Ta thích con lắm!

Nhỏ nhìn bà bằng ánh mắt khó hiểu : “Lạ thật! Bác ấy có sở thích ngộ ghê”

__Phong này! – Tiếng bà nội vang lên kéo nhỏ về thực tại – Bác Quang đây là con một người bạn thân của bà. Nay bác ấy sang đây là để xin hỏi cưới con cho con trai bác ấy đấy. Nội đã đồng ý rồi, con lo chuẩn bị đi!

Nội nói một hơi mà nhỏ nghe lòng bùng nổ tai. Nào là “bạn thân” rồi “hỏi cưới” rồi... nhỏ trấn tĩnh, sắp xếp lại các dữ kiện, bỗng nhỏ bật dậy khỏi ghế lấp bắp:

__Trời đất! Gả con? Nội đồng ý là sao hả nội?

__Tức là em sắp lên xe bông chứ sao?

Vừa nói, Hoàng vừa bước vào nhà với một nụ cười hết sức là “đáng ghét”

__Anh...

Hoàng lễ phép chào mọi người rồi bước lên lầu, miệng vu vơ hát:

“Mai em theo chồng

Vàng trắng xin gửi lại...”

__Anh sẽ chết với em! – Ném cho Hoàng ánh mắt hình viên đạn, sà vào lòng bà nội, nhỏ bắt đầu thút thít –Nội ơi, con còn nhỏ mà nội, con không muốn lấy chồng đâu..huhu.. con muốn ở nhà phụng dưỡng nội với ba má thôi.. huhu...

__Con không phải năn nỉ nữa! Nội đã quyết rồi!

Nhỏ càng khóc to hơn, cổ ép cho nước mắt chảy ra. Tự dưng bắt đi lấy chồng? Đó giờ nhỏ chỉ biết ăn, học và rủ anh Hoàng đi quậy phá khắp nơi chứ nào biết có chồng con là cái chi đâu. Giờ bỗng đâu lòi ra “chồng”, hổng shock mới lạ.

__Bác xin lỗi! -Bà Quang lên tiếng- Xem như là bác xin con có được không?

Nhỏ nhìn sững bà, trông mặt bà buồn thảm quá. Nó làm cho trái tim nhỏ rung rinh. “Không! Không! Khổ nhục kể đó! Bình tĩnh! Không được sập bẫy!” – Nhỏ tự nói với mình như thế. Giọng bà Quang lại vang lên:

__Bác biết là con trai bác không xứng với con. Nó có vợ, vợ nó mất để lại một đứa con. Nó lại lớn hơn con những mười tuổi thì quá thiệt thòi cho con. – Bà im lặng vài phút để quan sát diễn biến trên khuôn mặt nhỏ khi nhỏ tròn mắt nhìn thẳng bé cạnh bà- Nhưng tội lắm con ah. Vợ mất, nó thay đổi hoàn toàn, chỉ biết vui đầu vào làm việc, chẳng màng đến ai, lại thêm cái bản tính lạnh lùng nữa. Tội nhất là cháu của bà, Minh Kỳ!- Đẩy thẳng bé đến trước mặt nhỏ, bà nói trong nghẹn ngào- Mẹ mất, ba lại không quan tâm, nó khóc suốt ngày, không nghe lời ai cả. Bà buồn lòng lắm!

Như để chứng minh cho lời bà, thằng nhóc òa khóc trước mặt nhỏ. Chắc là nó tủi thân ghê lắm! Nhỏ thấy trái tim hào hiệp của mình nhảy lung tung. Thôi chết rồi, kiểu này chắc nhỏ không còn sức lực mà từ chối mất.

__Chị đừng từ chối nha chị, chị về làm mẹ em đi mà! Em thích có mẹ lắm!- Minh Kỳ tấm tức khóc- Mẹ!!!

Đúng là chiêu nước mắt của thằng bé cực kỳ hữu hiệu. Ý chí nhỏ chạy đâu mất tiêu, thế là nhỏ gật đầu, một cách vô thức.

__Vậy là chị đồng ý rồi nhá!- Minh Kỳ reo lên.

__Ta cảm ơn con nhiều lắm!- Bà Quang cười hớn hậu- Ta sẽ sớm tổ chức đám cưới. Cưới vợ phải cưới liền tay mà!

Nhỏ không biết mình làm gì nữa. Giờ đầu óc nhỏ trống rỗng. Trời ạ! Nhỏ vừa đồng ý cái gì thế nhỉ?

Nhìn mọi người cười vui vẻ bàn chuyện đám cưới mà lòng nhỏ héo hon. Thôi thế là hết! “Ách giữa đường lại mang vào cổ ” thì còn kêu ca gì nữa!

Đàng trai đến rồi!

Tiếng hô kéo nhỏ về hiện thực. Hiện thực là nhỏ chuẩn bị lên xe bông trong khi còn đi học. Hic! Vậy là hết.

_Ê, chuẩn bị xong chưa nhóc ?- Hằng (bạn thân của nhỏ) bước vào- Hahaha lấy chồng mà cái mặt bí xị zậy ?

_Mày có tin là tao quánh cho rằng môi đi chơi hết luôn hông?- Nhỏ trừng mắt.

_Nè đừng có hù tao nha! Từ nay mày khỏi ăn hiếp tao nữa rồi! Chồng mày sẽ trị mày!- Nói đến đây Hằng ôm bụng cười- Ôi tưởng tượng cái cảnh Đông Phương Tiểu Phong bị chồng ăn hiếp tao mắc cười quá đi mất! Ôi còn gì là nữ hiệp nữa!

Nhỏ vợ lấy cái gối chọi thẳng vào Hằng. Nó vừa né vừa tiếp tục cười. Lúc này nhỏ thấy nó giống yêu tinh hơn là bạn nhỏ. Quắc mắt nhìn nó, nhỏ nghiêng răng:

_Mày có im đi không hả?

Thấy nhỏ có vẻ giận, Hằng thôi cười, nó nói:

_Thôi đi ra ngoài với tao, chuẩn bị tới giờ lành ời kà!

Nhỏ vẫn ngồi im trên giường, lấy đi động và gọi trong khi Hằng chẳng hiểu mô tê gì hết. Khoảng hai phút sau thì ba đứa con gái nữa chạy lên phòng nhỏ. Thanh Vân, Tuyết Cẩm, Mỹ Phượng, thế là đủ. Nhỏ mỉm cười trong khi bốn nhỏ bạn còn ngơ ngác.

_Hối tụi này lên đây chi zậy Phong?- Vân lên tiếng hỏi.

_Định nhờ tụi bây vài chuyện, được không?

_Uhm nói đi. Tụi này giúp cho!- Phượng cười- Xem như tiễn bạn theo chồng!

_Cũng được!- Nhỏ không giận mà vẫn tiếp tục cười- Thế này giờ bốn người thấy mặt chú rể chưa?

_Chưa!- Cả bốn đồng thanh.

_Ê, mày muốn cái chi thì nói mau!- Hằng nhăn nhó- Đừng có bày trò đó nha!

Nhỏ mở tủ, lôi ra bốn bộ đồ y chang nhau và y chang đồ của nhỏ, thấy chúng về phía mấy nhỏ bạn, nói:

_ Giúp tao thì vào thay đồ ra đi!

_Mày định...

_Yes!- Chưa để Cẩm nói hết câu, nhỏ đã gạt đầu- Nếu hấn với ta có duyên thì sẽ nhận ra ta! Còn không thì...

_Thì sao?- Hằng nóng nảy.

_Thì khỏi cưới!- Nhỏ nhún vai cười.

_Nhưng mà...

_Không có nhưng gì hết! Bây giờ một là tụi bây giúp tao, hai là dẹp hết!

Thở dài trước sự nghịch ngợm cùng cá tính ương bướng của nhỏ, bốn cô bạn lục đục kéo vào phòng thay đồ. Thôi thì mặc cho số phận zậy. Duyên của em thì sẽ là duyên của em thôi.

0

Cô Vợ Nhí 18 Tuổi

_Nào, bây giờ sẽ là sự xuất hiện của cô dâu!- Hoàng hô to.

Sau tiếng hô đó, Hoàng im bật, như ngác nhìn. Mọi người cũng như Hoàng, tròn mắt nhìn năm cô gái vận áo cô dâu giống hệt nhau đang bước ra. Được vài phút, Hoàng lấp bắp:

_Cái quái gì thế này?

_Nếu muốn được vợ, chú rể phải tìm đúng cô dâu thôi!- Cả năm cô cùng đồng thanh.

Mọi người lúc đầu còn ngơ ngác, bây giờ thì ôm bụng cười, đặc biệt là lũ bạn cùng lớp nhỏ. Ai cũng lắc đầu bó tay trước sự nghịch ngợm của “con gió nhỏ”. Xem như là thử thách của chú rể vậy.

Minh Thiện, chú rể của ngày hôm nay. Anh vốn dĩ không quan tâm lắm trước cuộc hôn nhân này bởi lẽ lòng anh đã nguội lạnh từ ngày Quế Phương, vợ quá cố của anh, qua đời. Anh nghe theo lời mẹ chỉ vì muốn làm vừa lòng bà và cho Minh Kỳ một người mẹ mà thôi. Đứng trước năm cô gái ăn bận giống nhau, nét đẹp cũng kẻ tám lạng người nửa cân, bất chợt anh bật cười. Không ngờ mẹ anh chọn một cô con dâu lém lỉnh, trẻ con như thế. Còn bày trò làm khó anh.

Nhìn một lượt năm cô, anh chú ý nhất là con bé đứng góc phải, ngoài bìa. Trông nó là trẻ con nhất đám, cái miệng vênh lên như thách thức anh vậy đó. Sao mà nó giống con nhím thế nhỉ? Được một lúc, anh bước lại kéo nó ra, chắc chắn là nó rùi, anh nghĩ vậy bởi cái mặt con bé tỉnh nghịch ghê nơi.

Mọi người “ồ” lên một tiếng ngạc nhiên rồi bật cười. Duyên em thì sẽ là của em thôi. Riêng về phần nhỏ, vẫn còn đang ngạc nhiên hết sức. Không hiểu vì đâu mà hán ta “bắt” được nhỏ. Phen này thì dù muốn dù không cũng phải theo chồng. Khổ hết sức!

Đang rầu thú vị ruột mà nhìn thấy cái nụ cười giễu cợt của anh Hoàng, nhỏ ghét dễ sợ. Nhỏ ngẩng mặt lên, ném lại cho Hoàng anh mắt thách thức: “Xí!Thua keo này ta bày keo khác! Lo gì?”

Thế là, nhỏ có chồng!

Không hiểu sao người ta cứ thích bày đám cưới cho rình rang nhỉ? Phần nhỏ chỉ thấy mệt thêm thôi. Từ nãy đến giờ thay gần bốn bộ đồ cưới làm nhỏ có cảm tưởng là đổi từ cái gông này sang cái gông khác vậy đó. Đã vậy nhỏ còn phải lết hết bàn này sang bàn khác với cái ông chồng khó đám đám này nữa. Híc, còn phải nhe răng cười mọi lúc mọi nơi nữa chứ.

_Nào cô dâu cười lên nào!

Đấy, lại bắt cười nữa đấy, đến là khốn khổ. Ôi ước gì bây giờ nhỏ được ngủ thì sướng biết mấy. Đang mơ mộng thì nhỏ bị... giật mình bởi tiếng nói của một cô gái.

_Cô dâu xinh qua nhỉ! Nhưng vẫn là con nít!- Cô gái nói bằng giọng mai mỉa.

_Con nít nhưng được người ta cưới, còn người lớn vẫn ở giá đấy chị ạ!

Nhỏ cảm thấy cực kỳ thú vị khi thấy mặt chị ta tái đi vì tức.” Chọc nhỏ hả? Xí đừng có mà mơ”. Thấy cái kiểu hằn học của chị ta, nhỏ chắc là chị ta để ý để ác gì ông chồng của nhỏ đấy.

_Tuồng mình hay lắm sao hả?- Cô gái nói sau khi lấy lại bình tĩnh.

2. Chương 2

_Hay hơn khối người đấy chị! Lấy chồng giàu là hay rồi!

Nói rồi nhỏ giả vờ mệt, tựa người vào Minh Thiện. Nhỏ đang muốn chọc tức cô gái đó đây mà. Minh Thiện bật cười cho cử chỉ trẻ con của nhỏ. Từ nãy giờ, ngầm quan sát cuộc tranh cãi của hai người, anh cảm thấy vui chí lạ. Cô vợ nhí của anh lém lỉnh ghê, chưa gì đã ”mọc nanh” rồi.

_Thôi nếu em mệt thì lên phòng nghỉ đi nhé!- Minh Thiện nói dịu dàng

_Vâng ạ!- Nhỏ trả lời bằng một cử chỉ hiền dịu nhất mà nhỏ biết.

Trong khi đó, cô gái lúc nãy tức tối trở về bàn. Cô gái đó là Quế Mai, là thư ký của Thiện đồng thời cũng là em gái của Quế Phương- người vợ quá cố của anh. Cô yêu anh từ lâu và luôn nghĩ anh là của cô. Vì anh, cô phải đi làm, chỉ mong được gặp anh. Chứ giàu sang như cô thì cần gì động móng tay. Vậy mà từ đâu lại ra một con oắt con cướp mất anh. Tưởng rằng nó hiền, định ăn hiếp cho bỏ tức, ai ngờ nó tinh ranh như hồ ly. “Thiệt là tức quá đi!”. Máu cô sôi sùng sục nhưng vì danh dự nên cô đành ngậm bồ hòn làm ngọt. Chứ em vợ yêu anh rể thì có đẹp đẻ gì đâu.

Cô Vợ Nhí 18 Tuổi

Nhỏ được chị bếp đưa lên phòng. Đây là phòng tân hôn của nhỏ đó ư? Nhỏ không kiểm được, bật thốt:

__Đẹp quá!

__Vâng! Phòng này do cậu chủ và bà trang hoàng đó thừa cô!- Chị bếp tươi cười.

__Ôi cái máy đẹp quá!

Nhỏ chạy ủa đến bên cái cái vi tính. Trời! Thì ra nhỏ khen cái máy vi tính. Chị bếp đứng ngẩn ngơ rồi lắc đầu khó hiểu, chỉ đành quay xuống nhà.

Sau một hồi sẫm soi cái máy, nhỏ bật lên và... chơi game.

Mãi đến gần mười một giờ, Minh Thiện mới lên phòng. Anh thật không tin vào mắt mình. Cô vợ nhí của anh đang ngồi bó gối trên cái ghế bành và chơi game một cách say mê trong bộ đồ cưới cồng kềnh. Đứng nhìn một lúc, anh háng giọng:

__E hèm! Xong chưa?

Nhỏ giật mình quay lại. Trông thấy anh, mặt nhỏ đỏ như gấc. Nhỏ tự trách mình sao lại ham chơi như thế? Mất mặt quá đi mất. Cố lấy lại bình tĩnh, nhỏ cười giả lả:

__Nó là hàng tốt đúng không!

__Uhm, tốt đến nỗi con nít mê chơi tới quên thay đồ luôn!

Nhìn lại mình, nhỏ thiếu điều kêu trời, vận bộ đồ thể này mà ngồi chơi game. Thiệt không có ai như nhỏ. Quê quá, nhỏ nạt lớn:

__Ê, kiu ai con nít hả? Ông già kia!

__Kiu nhóc đó. Đi tắm đi! Hay là đợi ông già này tắm giùm cho!- Anh nheo mắt.

__ Không cần!

Nhỏ la lớn rồi chạy vội vào phòng tắm. Cũng may cho nhỏ là trong đó có đồ sẵn đồ chứ không là tiêu nhỏ rồi.

Tắm xong, nhỏ bước ra. Nhìn thấy nhỏ, Minh Thiện lặng đi mấy phút. Công nhận nhỏ xinh thật, đặc biệt là trong cái bộ đồ ngủ ấy. Thấy anh nhìn nhỏ hoài, nhỏ lớn tiếng:

__Ê đừng có nói là mê tui rồi nha!

__Ọc!- Thiện thật không ngờ con nhóc này lại bạo gan đến thế, nó dám bảo anh mê nó chứ. Anh lắc đầu chào thua- Tắm xong rồi thì tới tôi.

Thiện lấy đồ và đi vào nhà tắm, không quên để lại một câu nói:

__Con nít thì có gì mà mê nhĩ?

__Anh...!

Nhỏ hậm hực nhìn Thiện đi thẳng vào nhà tắm. Lúc này đây, đã ngồi yên vị trên giường, nhỏ bỗng cảm thấy...sợ.

__Anh ta ra thì làm gì nhĩ? Ôi mình thường nghe người ta nói vợ chồng là phải...Ôi không!- Nghĩ đến đây nhỏ chột la lên.

__Cô bị cái gì thế?- Thiện nói vọng ra.

__À không có gì! Kệ tui!

Nhỏ cứ đi qua đi lại trong phòng mà không biết làm gì. Cuối cùng nhỏ quyết định lên giường, trùm mền lại và...giả vờ ngủ.

Khi Thiện ra thì anh đã thấy cô vợ của mình ngủ ngon lành trên giường. Anh đứng nhìn cô.

__Quái! Phòng này đâu có nóng đến nỗi cô ta đổ mồ hôi như tắm thế kia!- Thiện lăm bắm

Nhìn Tiểu Phong một hồi, bất chợt anh mỉm cười. Nghĩ gì đó mà anh đi ra ngoài. Nghe tiếng đóng cửa, nhỏ mới ngồi bật dậy.

_Hic ướt hết luôn! Tự dưng run cái đổ mồ hôi hột ah!- Nhỏ vội lấy khăn lau người- Không biết lúc này hắt lấm bầm gì nhỉ?

Trong khi nhỏ còn đang thắc mắc thì Minh Thiện đã sang đến phòng Minh Kỳ.

_Nhóc con! Ngủ chưa?

_Con chưa ngủ! Không ai ngủ với con hết!- Thăng bé nũng nịu- Ba giờ có người ngủ chung rồi!

_Haha con đang ganh tỵ đấy ah? Thế con có muốn sang ngủ chung với ba và mẹ hông?

_Dạ muốn! Ba nói thiệt hả ba?

_Uh! Nhưng sang phòng con phải im lặng và chạy lại ôm mẹ con ngủ. Không được gây tiếng động đấy!

_Tại sao hả ba?- Minh Kỳ ngạc nhiên.

_Con đồng ý thì đi! Không thì thôi! Không có thắc mắc!

_Dạ con đi, con đi! Con không thắc mắc gì nữa!

Nghe có tiếng bước chân, nhỏ vội nhảy lên giường, trùm mền và nhắm nghiền mắt. Tiếng cửa mở và tiếng bước chân mỗi lúc một gần hơn. “Không có gì đâu. Bình tĩnh Tiểu Phong! “, nhỏ cố trấn tĩnh mình. Bất chợt một vòng tay ôm chặt lấy nhỏ...

_AA!!!!!!!!!!!!!! !

Nhỏ tung chăn và co giò phóng thẳng ra cửa. Nghe tiếng hét, bà Quang cùng chị giúp việc chạy lên thì thấy nhỏ run lấy bầy, Minh Thiện thì ôm bụng cười như chưa bao giờ được cười, còn nhóc Minh Kỳ thì vẫn còn ngơ ngác ngồi trên giường. Bà Quang lên tiếng:

_Chuyện gì thế?

_Dạ...dạ...hắn dê con!- Giọng nhỏ run run.

_Ai?

_Hắn đó!- Nhỏ chỉ ngay vào Minh Thiện.

_Chồng con dê con ah?- Bà cố nén cười, nghiêm giọng- Chuyện này ta mới nghe!

Chị giúp việc cũng bật cười. Phần nào bà Quang đã hiểu chuyện gì rồi. Con dâu của bà còn ngây thơ quá và thằng con của bà tự dưng hôm nay lại có hứng thú bày trò phá phách. “Tội nghiệp con bé!”, bà chép miệng nghĩ thầm khi thấy nhỏ vẫn đứng đó, mặt mày đỏ au.

_Tiểu Phong!- Bà khẽ gọi.

_D...a...ạ...

_Con về phòng ngủ đi!- Bà quay sang Minh Thiện- Còn con, không được cười nữa! Đưa bé Kỳ về phòng ngay.

Thiện thôi cười, anh bế Minh Kỳ về phòng mặc cho thằng bé giãy nảy không chịu. Ngang qua nhỏ, anh còn nở một nụ cười trêu chọc rất ư là “muốn ăn đấm”.

_Vào ngủ đi! Con định đứng đây hoài sao?

_Con xin lỗi!

_Đi ngủ đi!

Bà Quang đi rồi. Nhỏ vào phòng với một mớ ầm ỨC. Ngồi trên giường, mặt nhỏ nhăn còn hơn khi.

Minh Thiện bước vào, anh cố nhịn cười.

_Ai cho ông làm cái trò đó hả?- Nhỏ quắc mắt nhìn anh.

_Nè, trò gì? Tôi làm gì nhóc nào?

_Ông...ông...dám...

_Dám gì?

_Ồ...m...tui!

Thiện ôm bụng cười nắc nẻ, còn nhỏ thì mặt mỗi lúc một đỏ lên vì tức.

_ÔNG CÓ THÔI ĐI KHÔNG HẢ?

_Có bao giờ cô xem lại mình không hả?- Thiện vẫn còn cười- Tôi mà thèm ôm cô ah?

_Vậy...vậy hồi nãy...

_Bé Minh Kỳ! Cô có muốn qua “bắt đèn ” nó hông?- Anh nhướng nhướng mắt trêu nhỏ.

Nhỏ im re. Ngượng quá là ngượng. Nhỏ chợt thấy ghét cay ghét đắng cái ông chồng “đáng kính ” của mình quá đi mất.

_Tôi sang phòng Minh Kỳ ngủ! Cô không phải lo nữa.

Nói rồi, Thiện bước nhanh ra ngoài. Anh đã trở về cái nét lạnh lùng cố hữu của mình. Anh thấy hôm nay mình lạ quá, tự dưng như con nít. Ra ngoài vườn, đốt cho mình một điếu thuốc, anh lặng lẽ nhìn về một nơi xa xăm

Nhỏ lăn qua lăn lại trên giường, mặc cho chiếc đồng hồ bích bong gỗ nhịp. Đêm qua, mãi đến gần một giờ nhỏ mới ngủ được sau khi đã bày binh bố trận để “phòng ngừa nguy hiểm “. Và đồng thời cũng đã hết lời nguyên rủa Minh Thiện. Nói chung là bất ẩm ức.

Dụi dụi mắt, nhỏ ngồi dậy và nhìn đồng hồ.

_Á...á...á...á...

3. Chương 3

Nhỏ lao thẳng xuống phòng khách trong bộ đồ ngủ và cái đầu rối bù. Ai cũng chăm chú nhìn nhỏ. Được một lúc, bà Quang hắng giọng:

_Lại chuyện gì thế hở con?

_Dạ...hơn mười giờ rồi ạ!- Nhỏ meo máo.

_Thì sao?

Minh Thiện vừa từ ngoài vườn vào, anh nhìn nhỏ lạ lẫm.

_Bộ mười giờ là tận thế sao?

_Mẹ!- Minh Kỳ nín nín tay nhỏ- Sao mẹ run qua vậy?

_Có chuyện gì, con nói ta nghe xem!- Bà Quang nhỏ nhẹ.

Nhỏ lén qua lén quỳnh, nhìn bà bằng ánh mắt nấn nỉ:

_Bác...à không...mẹ! Mẹ đừng nói với nội con là con ngủ tới mười giờ nha! Nội con sẽ hét *** con đó!- Nhỏ meo máo- Trước khi con đi, nội đã hăm con rồi!

Nghe đến đây, ai cũng bật cười. Minh Thiện cũng bó tay. Anh thật không hiểu tại sao mẹ lại chọn một cô con dâu như thế nữa. Không biết là cô nhóc này sẽ chăm sóc Minh Kỳ hay là anh lại phải thêm một nhiệm vụ là canh giữ cô ta nữa. Anh lắc đầu ngán ngẫm.

_Thôi, con lên thay đồ đi! Nhanh lên rồi xuống ăn chút gì đó! Sau đó ta bảo Minh Thiện đưa con về nhà mẹ con!

Nghe bà Quang nhắc thay đồ, nhỏ mới sực nhớ. Nhìn lại mình, mặt nhỏ tiếp tục đỏ lên và nhanh như cắt, nhỏ phóng một mạch lên phòng.

Vừa thay đồ, nhỏ vừa tự trách mình sao vô ý quá. Cũng may là mẹ chồng nhỏ dễ, chứ không thì...Mà từ hôm qua tới giờ, mặt nhỏ cứ đỏ au. “Hic! Tội bạn mà biết thì còn gì danh nữ hiệp? “, nhỏ nghĩ.

_Reng...reng...

_Alo!- Bà Quang bắt máy- Biệt Thự Táo Đỏ nghe đây!

_Tôi, nội con bé Phong đây!

_Vâng, cháu chào bác! Con bé chắc cũng sắp về bên đó rồi đấy ạ!

_Uhm, không biết qua giờ nó có làm gì không phải không? Ta lo lắm!

_Không có đâu bác ạ!- Bà Quang cười- Cháu thấy con bé thú vị lắm!

_Chỉ mong là nó đừng có nghịch quá thôi!

_Không đâu bác ạ!

_Nếu cháu đã nói vậy thì ta yên tâm! Thôi để hôm khác rảnh rồi ta sẽ nói chuyện!

_Vâng chào bác!

Gác máy, bà Quang nghĩ về Tiểu Phong. Bà cũng không hiểu sao lại chọn con bé nữa. Tự dưng gặp nó, bà lại thích lạ kỳ. Có lẽ con bé ngây thơ lại đáng yêu nên bà muốn đem nó về để ngôi nhà này có thêm sinh khí. Và lại thằng bé Minh Kỳ cũng yêu thương nó, nó cũng có vẻ thương thằng bé. Và có cái gì đó thôi thúc bà tin rằng Tiểu Phong sẽ thay đổi được Minh Thiện. Chắc chắn.

Kể về Tiểu Phong. Về đến nhà là nhỏ chạy ủa vào ôm lấy nội.

_Ôi con nhớ bà quá!

_Con đừng có mà xạo!- Bà xỉ trán nhỏ, mắng yêu- Mới có một ngày mà bảo nhớ!

_Hi hi thật mà nội!

_Con chỉ nhớ mỗi nội thôi ah?- Ba nhỏ vờ giận.

_Không đâu, con nhớ mọi người! Hihi ba lớn rồi không có ganh tỵ nha!

_Tổ cha bây!

_Dạ! Con chào bà! Chào ba mẹ!- Minh Thiện cúi chào.

_Ừ, con ngồi đi!

Để cho cả nhà nói chuyện cùng Minh Thiện. Nhỏ chạy lên phòng Hoàng. Đảm bảo giờ nay anh còn ngủ. Nhỏ vừa nghĩ ra một trò hay lắm.

Mở cửa phòng, đúng như nhỏ đoán, Hoàng vẫn còn say ngủ. Nhỏ cười “gian ” rồi đi đến lấy mấy cây bút màu của Hoàng. Mấy cây bút này là của hai anh em để dùng vào các “phi vụ đặc biệt” và bây giờ nó được dùng để...

Nhỏ cố nhịn cười trước tác phẩm của mình. Xem như là thù xưa sẽ được trả. Nấp sau cánh cửa tủ, nhỏ la lớn:

_Cháy nhà! Bớ bà con cháy nhà!

Giật mình. Hoàng nhồm dậy phóng ra khỏi phòng, chạy xuống phòng khách chỉ với một cái quần đùi.

_Trời đất! Con làm gì vậy Hoàng?

_Con nghe cháy nhà mà!- Hoàng ngơ ngác.

_Cháy nhà đâu mà cháy! Con nói bậy gì thế?- Ông Đông (ba nhỏ) la.

_Nhưng mà con nghe!- Hoàng cố cãi.

_Tiếng con bé Phong đó!- Bà Đông lắc đầu- Con già đầu mà còn bị nó chơi khăm! Thiệt là...

Như để chứng minh cho lời bà Đông nói. Nhỏ bước xuống lầu, cười mắc nể.

_Sao mà em ám anh hoài thế hả?

Nhỏ vẫn tiếp tục cười. Cả nhà cũng cười, kể cả Minh Thiện. Anh thật hết nói nổi cô vợ nhí của mình.

_Con đi rửa mặt đi!- Ông Đông nói.

Cảm giác bất an làm Hoàng nhanh chóng chạy vào nhà vệ sinh. Và anh thiếu điều muốn tự tử vì tức, cái con nhỏ em của anh nó nghịch hết biết. Tưởng nó đi lấy chồng rồi thì sẽ yên thân, nào ngờ cứ như ma, theo ám hoài.

Vợ chồng nhỏ ở lại ăn cơm với gia đình. Mọi người nói chuyện rôm rả, Thiện cũng nói nhiều hơn thường ngày. Chỉ có anh em Hoàng là cứ lườm nhau.

Giờ thì nhỏ đang ngồi đối diện với Minh Thiện trong phòng của cả hai. Trông anh bây giờ khác hôm qua nhiều quá. Khuôn mặt không biểu lộ một chút cảm xúc nào. Nó lạnh như băng ấy. Chả là lúc chiều, trên đường về, anh bảo có chuyện muốn nói nên giờ hai người mới phải đối mặt nhau thế này, chứ nhỏ nào có thích thấy cái mặt trơ như gỗ ấy.

_Tôi có chuyện muốn nói với nhóc!

_Tôi sẵn sàng nghe đây!- Nhỏ khó chịu- Nhưng làm ơn đừng có gọi tui là nhóc!

_Được thôi! Không quan trọng.

_Ông nói đi!

_Chắc cô cũng biết chuyện của mẹ bé Kỳ rồi đúng không?

_Vâng tôi có biết chút chút!

_Uhm không cần biết nhiều! Cô chỉ cần biết đối với tôi, không ai có thể thay thế Quế Phương. Căn phòng này là của tôi và cô ấy, tất cả mọi thứ cũng vậy. Chính vì điều đó, từ nay mong cô đừng tự tiện, đừng đụng chạm đến những gì trong đây. Hãy chịu khó ngủ ở sa lông. Chắc cô cũng hiểu tôi cưới cô chỉ vì bé Kỳ, mong cô vì điều đó mà an phận đi.

_Anh quá đáng lắm!- Nhỏ nghe giọng mình sao lạ quá.

_Cô muốn nghĩ tôi sao cũng được. Xem như giữa chúng ta là một vụ làm ăn đi. Tôi sẽ đáp ứng mọi yêu cầu của cô, chỉ cần cô làm mẹ tôi vui và chăm sóc bé Kỳ. Hiểu chứ?

_Tôi hiểu!- Nhỏ nói, giọng nhẹ tênh.

_Thế cô nói đi! Cô muốn gì?- Thiện rít thuốc.

_Một chiếc mô tô phân khối lớn.

Thiện cười, không hiểu sao anh cảm thấy hụt hẫng. Cứ ngỡ rằng nhỏ ngây thơ, nào ngờ cũng như bao kẻ khác, luôn đặt đồng tiền lên vị trí hàng đầu. Danh dự của nhỏ rẻ thế ư? Chỉ là một chiếc mô tô thôi ư? Anh chợt cảm thấy cay đắng.

_Cô sẽ có thứ mà cô muốn nếu cô làm đúng những gì tôi bảo!- Hất mặt về phía cái sa lông, anh nói- Từ nay cô sẽ ở đó!

_Vâng!

Nhỏ nói và bước nhanh ra ngoài...

Bây giờ nhỏ mới khóc. Những giọt nước mắt long lanh nhẹ bò xuống đôi gò má trắng mịn. Nhỏ không ngốc tới mức không hiểu rằng anh đang coi thường nhỏ. Tội thân, nhỏ tội thân kinh khủng. Chưa biết yêu mà đã phải chịu tổn thương. Nhỏ nào có cần gì đâu, nhưng ước quá nhỏ đòi cho bỏ ghét. Anh nhìn nhỏ bằng ánh mắt khinh khi, anh đem ảnh cưới của nhỏ quăng vào một xó, còn ảnh người vợ cũ lại được treo trang trọng trong phòng. Nhỏ không ganh tỵ với chị ấy, nhưng anh làm vậy là sai. Sai hoàn toàn. Nhỏ lại khóc.

_Hic! Làm như mình ngon lắm vậy! Ai thèm đâu không biết!- Nhỏ nói trong tiếng nấc.

Khóc mệt, nhỏ thiếp vào giấc ngủ. Và chắc không ai đoán được đâu. Nhỏ đang ở trên cành táo. Lúc này buồn quá, nhỏ leo lên cho mát, khóc cho đã để khỏi ai thấy, nào ngờ bây giờ nhỏ ngủ luôn trên ấy. Lăn, lăn qua, lăn lại, nhỏ nằm ngủ nào có yên, và...

_Ui da!

Tiếng kêu làm nhỏ giật mình tỉnh giấc. Nhỏ thấy mình đang nằm trên cái gì đó mềm mềm, êm êm lạ.

_Trời, cô có đứng vậy không hả? Còn nhún nữa hả?

_Ừa, là người hả?- Nhỏ lật đật bò dậy.

_Chứ không lẽ là cái mền?

Tròn mắt nhìn người thanh niên trước mặt, nhỏ cố nén cười. Nếu anh ta mà biết nhỏ nghĩ anh ta là cái mền thật, chắc nhỏ có mà tiêu.

_Chuyện gì thế?- Mọi người chạy ra, bà Quang hỏi- Ai vậy Phong?

Nhỏ lắc đầu tỏ vẻ không biết. Bà Quang đưa mắt nhìn chàng thanh niên, anh đang phỉ phỉ bụi nới cánh tay, mặt mày quá ư là khó coi.

_Mợ! Bộ mợ không nhận ra con hả?- Anh ta lên tiếng.

_Quốc Huy phải không?

_Con đó mợ!- Anh nhăn nhó- Nhà mợ mà cũng có đá tảng nữa sao?

_Làm gì có hả con?- Bà ngơ ngác.

_Anh ấy nói con đó mẹ!- Nhỏ nghênh mặt nhìn chàng trai- Xí, đàn ông con trai gì mà nhỏ mọn! Mà ai bảo anh đứng ngay dưới gốc cây làm gì?

_Cô là ai thế?

_Là mẹ con đó chú Huy!- Minh Kỳ rồi rít khoe.

_À ra là “mợ hai ” nhà này! Nghịch như khỉ!

_Anh...

_Hai đứa thôi đi!- Bà Quang nghiêm giọng- Có muốn gì thì vô nhà mà nói!

Mọi người vào nhà thì Minh Thiện cũng vừa xuống tới phòng khách. Hai chàng trai ôm chầm lấy nhau, mừng rỡ.

_Lâu quá không gặp! Anh vẫn phong độ như ngày nào!

_Hahaha em cũng vậy mà!

_Mèo khen mèo dài đuôi!- Tiểu Phong bấu môi.

Phớt lờ nhỏ, Quốc Huy và Minh Thiện đến ngồi nói chuyện với bà Quang.

_Tiểu Phong, con cũng lại đây!

Miền cưỡng, nhỏ đến ngồi cạnh bà. Nhóc Minh Kỳ cũng sà lại cạnh nhỏ, nó thì thăm:

_Mẹ! Mẹ!

_Gi?

_Lúc này mẹ làm gì chú Huy vậy?

_Mẹ đề chú con đó!- Nhỏ tỉnh bơ.

_Đề?

_Ừ, mẹ lặn từ trên cây xuống đề chú con một phát... chết tươi!

Nghे giọng điệu của nhỏ, thẳng nhóc cười khảnh khách làm mọi người chú ý.

_Con cười gì đó Kỳ!- Thiện lên tiếng.

_Dạ...- Nhìn về phía Huy, nó lại cười- Con cười chú Huy bị mẹ đề một phát...chết tươi!

_Hả?

Ai cũng quay nhìn nhỏ làm nhỏ thiếu điều muốn chui xuống đất mà trốn cho đỡ quê. Liếc Minh Kỳ một cái bén ngót, nhỏ cổ nặn ra một nụ cười:

_Minh Kỳ nó đùa đó mà! Con hổng có nói gì với nó đâu!- Nhỏ quay sang bà Quang.

_”Mợ hai “, “mợ ” không nói thì sao nó biết?- Huy dài giọng trêu chọc- Đã leo lên cây ngủ như khỉ mà còn...

_Anh có im đi không hả?

Giờ thì bà Quang cũng hiểu tại sao lúc này ngoài vườn hai đứa cãi nhau. Con dâu bà thật...trẻ con quá đi mất.

_Thôi nào, mỗi đứa nhịn nhau một câu không được ah’?

_ Hi hi, con chỉ định chọc “mợ hai ” chút thôi mà!- Huy cười, quay sang Thiện- Em thật xin lỗi, dám cười anh mà về không kịp. Cũng tại mua lộn vé. Không ngờ anh lại cười một cô nhóc đáng yêu thế này.

_Không có gì đâu. Em về chơi là vui rồi.

Hai người đàn ông lại huyền thuyên nói chuyện. Nhỏ ngồi nghe một hồi rồi ngủ gục lun, Minh Kỳ cũng vậy. Hai mẹ con tựa vào nhau mà say sưa “mơ “.

Hơn mười giờ. Thiện bỗng nhỏ trở về phòng, còn Minh Kỳ thì để Huy lo.. Nhìn nhỏ trong giấc ngủ, anh không nghĩ là nhỏ đùa đòi, bán rẻ mình thế. Thật ra thì lúc này anh cũng thấy nhỏ ngồi trên cây. Từ lúc ra khỏi phòng, nhỏ chạy xuống giường và leo tót lên cây mà khóc. Anh thấy hết. Thấy cả cái cảnh nhỏ nằm lên người Quốc Huy cứ như là đang yêu nhau. Anh khó chịu lắm, chẳng biết vì sao, nhưng anh vờ như không biết, vẫn cười nói vui vẻ. Con người thật lạ!

Vậy là đã hơn nửa tháng về nhà chồng. Nhỏ vẫn là nhỏ, ngây thơ, nghịch ngợm như ngày nào. Đạo này nhỏ và Minh Thiện dường như không biết có nhau trên đời, chẳng có lấy một câu ngoài những lúc có đông đủ mọi người thì phải “đóng kịch ” chứ. Mỗi quan hệ giữa nhỏ và Quốc Huy thì cũng khá hơn tí rồi, ít nhất là anh ta không còn trêu nhỏ và nhỏ cũng không còn cạnh khỏe anh ta nữa. Riêng về nhóc Kỳ thì khỏi nói, hai mẹ con cứ bày trò chơi suốt ngày, hết bắn bi, đá dế lại đến ú tím. Nhìn thấy hai mẹ con vui mà bà Quang cũng vui lây. Bà thích như thế này, nhà bà bớt vắng lặng từ ngày có nhỏ. Nhỏ như thổi một luồng sinh khí mới vào ngôi biệt thự vốn dĩ lạnh lẽo này.

Vui đó nhưng bà cũng buồn đó. Bà lo lắm. Làm sao mà bà không hiểu con trai bà và con dâu bà chỉ là đóng kịch mà thôi. Bà không biết cười Tiểu Phong cho Minh Thiện có sai không. Rồi con bé sẽ ra sao khi trái tim Thiện đã chai đi kể từ ngày Quế Phương qua đời. Nghĩ mãi bà cũng không biết phải làm thế nào. Bà thở dài. Thôi thì phó mặc cho số phận.

_Sao mẹ dậy sớm vậy?- Nhỏ đến cạnh bà Quang, khẽ hỏi.

_Hôm nay con mới biết ah?- Bà cười- Mọi bữa con có biết ta dậy giờ nào đâu mà bảo sớm?

_Í da, mẹ chọc con!- Nhỏ đỏ mặt.

_Ồ mà sao hôm nay con dậy sớm thế?- Bà vẫn tiếp tục cười.

_Hôm nay con nhập học mà mẹ!

_À ra thế, tí nữa bảo chồng con chở đi luôn!

_Thôi, con muốn tự đi hơn!

_Bằng chiếc mô tô đó ah? Mẹ thật không hiểu tại sao thằng Thiện lại mua nó cho con nữa?

Đưa mắt nhìn chiếc mô tô, nhỏ thích lắm. Hồi đó nhỏ đã bao đêm nằm mơ thấy nó mà. Nhưng đồng thời, nhìn thấy nó nhỏ cũng thấy khó chịu vô cùng, làm sao mà nhỏ có thể quên cái buổi nói chuyện với “ông chồng” nhỏ hôm đó chứ.

_Dạ... Tại vì...!- Nhỏ đáp ứng.

_Vợ con thích mà mẹ!- Thiện đã xuống đến phòng khách, giọng anh ngọt lịm- Mà con thì không chịu nổi đâu nếu thấy vợ con buồn.

_Haiz...để vợ con đi thứ đó thật là nguy hiểm đó!

_Không sao đâu mẹ! Chừng vài bữa là vợ con chán thôi mà! Cổ còn “trẻ” mà mẹ!

“Trời đất! Hình như anh ta **** mình thì phải?” Nhỏ quắc mắt nhìn Thiện, cứ xem cái kiểu kéo dài giọng chữ “trẻ” của anh là nhỏ phát bực.

_Bảo người ta con nít thì nói đại đi! Đồ dị hợm!- Nhỏ lẩm bẩm.

_Con nói gì đó Phong?- Bà Quang hỏi.

_Ồ...dạ...có gì đâu mẹ! Tại con “cảm kích” chồng con qua thôi mà.

_Ôi bà già này thật không hiểu nổi các cô cậu nữa. Thôi, vào ăn sáng đi!- Bà đổi giọng nghiêm- Nhưng hôm nay con phải đi với chồng con đó Phong, đưa bé Kỳ đi học nữa. Không được đi xe máy đâu.

Nói rồi bà bỏ vào nhà ăn. Nhỏ cũng nhăn nhó đi theo bà, không quên lườm Thiện một cái. Anh mỉm cười, nụ cười hiếm hoi suốt hai tuần qua, nhìn theo cái dáng giận dỗi của nhỏ, anh khẽ nói:

_Trẻ con!Ngồi trong xe với Thiện, nhỏ cảm thấy ngọt ngào vô cùng. Cũng may là có thêm nhóc Kỳ, cái miệng thẳng bé cứ tít tít suốt. Đó, đó, nó lại nói nữa đây:

_Hihi mẹ của mấy đứa bạn con không có đi học đâu!

_Rồi sao?

_Chỉ có mẹ là đi học thôi! Hihi...hihi...

_Thì mẹ là hàng độc! Có gì mà con phải cười?

_Chú Huy với ba nói chỉ có con nít mới phải đi học thôi!- Thằng bé ngây thơ trả lời.

Nhỏ tức muốn lên ruột. Liếc Thiện một cái bén ngót, nhỏ cười cười nói:

_Ừ mẹ con nít, đâu có già được bằng ba con với chú Huy!

_Vậy là mẹ trẻ, ba già hử mẹ?

_Uh, giống như cái câu gì mà hôm qua con xem kịch thấy ấy!

_Kịch mà hồi tối con xem với mẹ đó hử mẹ?

_Uh con nhớ câu đó hông?

_Dạ nhớ...” Trâu già khoái gặm cỏ non”- Minh Kỳ ngây ngô trả lời.

_Hahahahahahah, đúng rồi đó con, “Trâu già khoái gặm cỏ non “. Hahahah....

_Hihihi...hihihi...

Thấy nhỏ cười, nhóc Kỳ cũng cười theo. Bỗng...

_Keeeeetttt....

_Ui da!

Đầu nhỏ đập vào kính xe kiu một cái “coong “. Đau quá là đau. Nhỏ quay sang Thiện, thấy anh đang cười, cố dần lại, nhỏ nói:

_Ông lái xe bao nhiêu năm rồi hả?

_Cô có ý kiến gì ah?

_Chạy xe như ông mà cũng bảo là biết chạy nữa ah?

_Sao lại không?- Thiện nói tỉnh- Mà tôi có làm gì cô chưa mà cô lớn tiếng thế?

_Ông làm tôi u đầu rồi này!

_Nè nè, không có “ông làm ” nha! Tôi chẳng đụng tay đụng chân gì đến cô ah!

_Tự nhiên thắng gấp là sao?

_Tới trường cô rồi, nhiều chuyện quá nên không thấy ah?

_Nhiều chuyện kệ tui!- Nhỏ cãi bướng- Trâu già nhỏ mọn!

_Tôi mà là trâu già thì cô cũng chẳng phải cỏ non đâu nhá! Tuổi thì nhỏ mà cái mặt cứ như là bà cụ.

_Ông...ông là đồ vô duyên!- Nhỏ hét.

_Có duyên cũng phải lựa người chứ. Hơi đâu mà đùa với con nít.

_Xí! Ba xạo!

Nhỏ mở cửa chui ra khỏi xe, kịp néo cho Thiện một cái rồ đau. Hất mặt về phía anh kiêu thách thức, nhỏ nói:

_Chọc tui nữa là còn hơn thế nữa đó! Hứ!

Thiện lầm lì nhìn nhỏ. ” Nhóc con! Tôi cho cô biết thế nào là lễ độ”. Anh nhún ga phóng đi. Chợt nhỏ nghe tiếng bé Kỳ gọi:

_Mẹ ơi, mẹ, sao mẹ không lấy cặp đi?

Hoảng hồn, nhỏ ba chân bốn cẳng chạy theo chiếc xe. Chắc hẳn là Thiện đang chơi khăm nhỏ. Anh không chạy nhanh nhưng vẫn giữ một khoảng cách mà nhỏ không thể đuổi kịp. Được một quãng, mệt quá, nhỏ ngồi bệt xuống đường, thở lấy thở để.

_Chị ơi!- Một thằng nhóc đứng trước nhỏ, nó chìa cái cặp cho nhỏ- Cái anh kia bảo em đưa chị này!

Không kịp để nhỏ hỏi gì, thằng bé đã phóng đi sau khi dúi vào tay nhỏ một mảnh giấy và cái cặp, đương nhiên là của nhỏ.

“Mẹ mua cho con heo đất, í a í a...” Có tiếng điện thoại reo. Nhỏ bật máy, nhẹ giọng:

_Alo! Ai đó?

_Hahaha cô đi thi marathon coi bộ được đó!

Nhận ra tiếng của Thiện, máu nhỏ như sôi lên, nhỏ hét:

_ÔNG CHẾT VỚI TÔI!!!!

_Vâng, tôi chờ...hahahahah.

Thiện tắt máy, nhỏ bực ghê nơi. Chợt nhớ mảnh giấy trong tay, nhỏ mở ra:

“Mẹ ơi! Chiều nay mẹ đón con nha! Ở trường tiểu học Võ Văn Tần đó mẹ! Con yêu mẹ! “

_Haiz...không vì thằng nhóc này thì mình chả khổ thế này!

Nhìn đoạn đường quay lại trường, nhỏ lắc đầu ngán ngẩm.

_Mô phật!

4. Chương 4

_Cổ lên! Cổ lên! Học...học...! Gần tới rồi!

Nhỏ vừa đi vừa thở, xem như tô phở sáng nay theo mây theo gió mất rồi. Càng nghĩ nhỏ càng tức, vung chân nhỏ đá mạnh hòn sỏi một cái.

_Ui da!

Ngước ánh mắt cực kỳ “ăn năn ” lên, nhỏ nhìn xem nạn nhân của mình là ai. Chợt nhỏ phá lên cười.

_Hahahahahahahah.....

_Anh bẻ răng em bây giờ! I....I....M....M...

_Tuồng ai, hóa ra anh hai, hihi!- Nhỏ vẫn cười- Cái mặt anh trông “đáng yêu” quá!

_Nhờ phước em đấy!- Hoàng nhăn nhó- Sao mà em ám anh hoài vậy Phong?

_Tại em là em anh mà!

_Chắc kiếp trước anh vụng đường tu!- Hoàng lắc đầu rất ư là tội nghiệp.

_Chết anh đi!

Nhỏ dầm thùm thụp lên vai Hoàng, hai anh em cười nắc nẻ. Vậy đó, mặc dù bày trò chọc ghẹo, cạnh khốe nhau nhưng hai anh em thương nhau hết sức. Phải nói họ là một cặp bày tròng, phối hợp cực kỳ ăn ý trong nhiều phi vụ từ “làm ăn ” của nhóm Windspeed. Ở đây phải kể thêm một người nữa, cũng là thành viên kỳ cựu của nhóm, quậy cũng không kém đâu. Đấy, người đó đang đến đấy.

_Vui quá nhỉ?

_Uhm anh em ta mà!

_Lúc nãy có người còn chạy vào bảo tao ra can! Sợ hai anh em mày xấp lá cà nữa đó!

_Cũng sắp rồi! Nhưng thấy tao đẹp nảo nùng quá nên anh tao không nỡ!

_Ừ, trong mày cũng “nảo nùng ” quá nhỉ?

Hơi nhột trước ánh mắt của Minh Hằng, nhỏ đưa mắt nhìn lại mình. Đúng là “nảo nùng” thật. Tay chân thì lấm lem, mặt mày thì bơ phờ, đầu tóc thì rối bù. Đấy, kết quả của một cuộc chạy nước rút.

_Sao? Chuyện gì mà mày trông ghê thế?- Hằng cười cười.

_Tao hận! Tao hận!

_Tao biết! Nhưng mà để chút nữa rồi hận! Giờ mày không vào học ah?

_Ừ hai đứa vào lớp đi! Tí ra về có phi vụ đấy!- Hoàng hươ hươ bức thư- Khá thú vị!

_OK! Gặp anh hai sau!

_Chào anh!- Hằng vẫy tay chào rồi kéo nhỏ đi.

Vào đến giảng đường, nhỏ vẫn còn cười. Công nhận nhỏ thay đổi nhanh thật, cái mặt mới nhăn nhó đó, giờ lại cười hí ha hí hửng. Hằng lắc đầu chào thua con nhỏ bạn khác người của mình.

_Nè, bị gì cười mãi thế?

_Mày không nghe ah? Có phi vụ đấy!

_Vậy mà làm tao cứ tưởng!

_Tưởng gì?

_Tưởng có chồng thích lắm!

Ngơ ngác trước câu nói của Hằng vài giây, hiểu ra, nhỏ ré lên:

_Điên hả mày?

_Mày mới điên đó! Bộ muốn bị la hả?

_Xì cái ông thầy có cặp mắt kiến chút chai đó, thấy gì đâu mà la!

_CÓP!!!!

_Trời, gì thế?- Nhỏ ôm đầu kêu lên.

_Nút chai này!

Ngước lên, nhỏ bắt gặp ngay anh khuôn mặt giận dữ của ông giảng viên “nút chai “. Biết mình hổ nặng, nhỏ vội cười, phờ hàng răng đều như hạt bắp:

_Dạ em có nói gì đâu thầy! Em chỉ nói là...là em thích chơi nút chai thôi mà!

_Liệu hồn em đấy!

Trùng mắt nhìn nhỏ một cái, ông ta bước nhanh lên tiếp tục bài giảng. Nhột nhột bởi ánh mắt của mọi người, nhỏ cúi gằm mặt xuống, thầm trách cái tính ham ăn ham nói của mình.

Tính ra thì Hoàng lớn hơn nhỏ hai tuổi. Anh là sinh viên năm ba của đại học kinh tế. Nhỏ thì năm nay là lính mới của trường. Hằng cũng vậy. Thế nhưng cả cái trường này không ai không biết nhỏ và Hằng cả. Quậy quá mà! Cùng với Hoàng, hai đứa đã làm mưa làm gió ở cái trường này gần hai năm rồi.

Thiện tắt máy, vươn vai một cách uể oải. Cuối cùng cũng kết thúc một buổi sang với hàng tá công việc. Ai bảo làm giám đốc là sướng chứ đối với anh thì một kinh khủng luôn. Vậy mà người ta cứ tranh giành nhau, có lẽ cuộc sống là vậy chăng? Phải chăng nó là một chuỗi những bon chen, giành giật với nhau mà đồng tiền cơ hồ trở thành một thế lực vạn năng? Vớ lấy cái áo, Thiện lắc đầu cho những suy nghĩ lung tung văng khỏi đầu, anh còn phải đi đón Tiểu Phong và Minh Kỳ nữa.

“Một cánh bướm trắng, thấp thoáng trong chiều nắng...”, điện thoại reo, nhìn vào màn hình, Thiện nở một nụ cười nửa miệng. Bật máy, anh nói:

_Bộ “con nít ” bị lạc ah?

_Nghĩ sao zà?

_Hay là “con nít ” nhớ “người lớn “?- Thiện vẫn giữ giọng trêu chọc.

_Nhớ nhớ nhớ cái con khỉ!- Nhỏ dấm dẳng.

_Hahahaha! Không biết con khỉ nào xui xẻo bị cô nhớ nữa?

_Ờ...chắc con khỉ...”trâu”!

_Chưa nghe bao giờ!

_Thì là con khỉ “trâu già ” đó!

_Hỗn đí đó!- Thiện nghiêm giọng. Sao mà anh ghét cái câu “Trâu già khoái gặm cỏ non ” đến thế nhỉ? Mà anh tự nghĩ mình đâu đã già, hai tám thôi mà- Chờ đó đi, tôi sẽ đến đón cô ngay!

_Ấy da, thôi khỏi!- Nhỏ cuống quýt- Tôi gọi ông cũng vì việc này đó!

_Sao?

_Không cần phải đón tôi đâu, cả bé Kỳ nữa! Tí nữa tôi đưa nó đi ăn và mua ít đồ luôn!

_Rảnh quá hen? Cô không biết nắng ah?

_Bộ ông quan tam tui hả?

_Nè, còn sáng mà sao mơ sớm zậy? Tôi chỉ lo cho con tôi thôi!

_Xì! Thôi, ông nhớ xin mẹ giúp tôi! Tôi cúp máy đây!

Nhỏ cúp máy cái “cụp “. Thiện cười. Lại! Đạo này anh hay cười. Mặc dù hơn nửa tháng qua không nói chuyện với “cô vợ ” của anh bao nhiêu nhưng anh cứ cảm thấy dường như mình có nhiều thay đổi từ khi có cô. Ít nhất thì cuộc sống của anh cũng bớt tẻ nhạt hơn. Và một điều may mắn cho anh nữa là Tiểu Phong thật sự yêu thương Minh Kỳ, một điều mà có ít cô gái nào làm được.

Ánh nắng gay gắt rọi xuống mặt đường, bước nhanh ra nhà xe, Thiện khê huýt sáo một điệu nhạc vui. Nhìn bầu trời nắng gắt, anh buông một câu nói như của ông nông dân trong truyện Làng (Kim Lân):

_Hà, nắng gắt, về nào!

Rồi anh tự cười chính mình.

Trong khi đó, nhỏ đã đến trước trường của Minh Kỳ. Dĩ nhiên là bằng chiếc mô tô của anh hai Hoàng rồi. Đang dạo dác tìm kiếm thì nhỏ nghe tiếng nói quen thuộc:

_Tui hồng sợ đâu! Mấy ông đừng có mà ăn hiếp tui!

Kia rồi! Nhỏ đã thấy Kỳ. Nó bị hai tên to con, bấm trơn dòn vào một góc tường. Chắc đã quá giờ tan trường, trời nắng gắt, lại ở một góc khuất nên chẳng mấy ai chú ý tới việc thằng bé bị bắt nạt.

_Sao mà lì quá zậy? Đưa tiền cho tao rồi tao cho về ** sữa mẹ!- Một tên nói.

_Lì nè!-Tên thứ hai nhảy sấn lại véo tay Kỳ.

_Ui da!- Thằng bé kêu lên- Hồng! Mấy người là người xấu, đừng có hòng tui đưa tiền! Cứu! Cứu!

_Thằng này ngoan cố nhỉ?

_Nè! Làm gì đó?

Giọng con gái lãnh lút vang lên. Minh Kỳ mừng rỡ, đẩy tên “người xấu ” ra, chạy ủa lại ôm lấy nhỏ.

_Mẹ, mẹ, họ ăn hiếp con! Huhuhuhuhuh

_Trời đất ơi, mà có mẹ xinh thế?- Hai tên nhìn nhỏ bằng ánh mắt nham nhở-Em, em, chịu mấy anh đi, mấy anh bảo kê em con cho!

_Vậy hả?- Nhỏ liềm diêm mắt ra chiều tin lắm- Trùi ui anh này dễ thương quá, lại đây em hun phát coi!

Tên véo tay Kỳ lật đật đưa mặt ra.” Con này dễ! “, hần khoái trí nghĩ thầm “Phen này coi bộ...sướng! “

_BỐPPPPP!- Một cú đấm đập ngay vào mũi hần làm hần té bật ngửa ra, mặt đầy máu.

_Mày muốn chết hả con kia?

Tên còn lại quát tướng lên và xông thẳng vào nhỏ. Thế là một trận ẩu đã xảy ra. Một cô gái cao khoảng mét sáu rưỡi và hai tên đàn ông hộ pháp. Còn phía ngoài là một thằng bé đang đứng...cổ vũ mẹ.

_Mẹ ơi cổ lên! Cổ lên!

_Hự...hự...bốp...ui da...sao mà cắn rún tao thằng kia?

_Tao lộn người!

_BỐP....Ấy da.... Úi da....

Chỉ trong nháy mắt thì người ta thấy hai đồng thịt nằm rải rác trên đường. Nhỏ phui phui tay, nói:

_Cái tướng vầy mà đi bói tiền con nít! Nhục vô đối! Ê...mai mốt lựa người mà chọc nha mấy bé bự!

_Hahahah hoan hô mẹ!- Minh Kỳ reo. Dùng hết sức lực trẻ con, nó đá một cú vào chân tên đã véo tay nó, khoái trí nói- Chết mày chưa? Cho mày chừa? Mày hồng chừa, cho mày chết!

_Con có về không hả Kỳ?

_Dạ, về!

Thằng bé chạy lại, leo tót lên chiếc mô-tô, ôm chặt lấy nhỏ. Chiếc xe rồ ga rồi phong đi, bỏ lại sau lưng cái nhìn thú vị của nhiều người.

Ngồi sau lưng nhỏ, Minh Kỳ cứ liến thoắng, chừng như nó vui lắm:

_Đi mô-tô vui ghê mẹ há!

_Ừ ngồi cho yên nào!’

_Công nhận mẹ đánh nhau hay ghê!

_Công nhận con cũng lì ghê!

_Hé hé con không có sợ đâu!

_Chưa biết ah!

_Mai mốt mẹ dạy con oánh nhau nha mẹ!

KKKEEEETTTT

Chiếc xe dừng lại trước một quán ăn nhỏ nhưng bày trí cũng khá đẹp mắt.

_Con làm tí nữa mẹ đi lỗ rồi đó!

_Không về nhà hả mẹ?

_Không!

Bước nhanh vào quán, nhỏ nhìn một lượt rồi tiến thẳng đến cái bàn ở góc khuất, có ba người: Hoàng, Hằng và một cô gái lạ. Minh Kỳ leo đèo theo sau mẹ.

_Mọi người đợi em có lâu hông?

_Cổ anh thành cổ cò rồi nè!

_Cổ cò dễ thương mà bác hai!

_Ủy trời, thằng nhóc này ở đâu lòi ra thế này?

_Em mới đi đón nó đó!- Nhỏ nói.

_Con đi mô-tô lại đằng hoàng mà bác hai bảo con lòi ra!- Minh Kỳ phụng phịu.

_Con chào mọi người chưa?- Nhỏ nhắc khẽ.

_Dạ con chào bác hai, chào cô Hằng!- Nhìn cô gái lạ một tí, nó cúi đầu- Con chào cô!

Đợi hai mẹ con nhỏ an vị, Hoàng gọi một đĩa cơm cho Minh Kỳ trước khi thằng nhóc kịp than đói.

_Bác hai hiểu con ghê!

_Ồ, con lo ăn đi!- Anh quay sang phía cô gái lạ- Bây giờ thì bạn có thể kể chuyện của bạn rồi đó!

_Vâng!

Một thoáng do dự trong mắt cô gái, rồi cô ta đều giọng kể. Ai cũng chăm chú lắng nghe, kể cả Kỳ, mặc dù trông nó như chỉ biết có mỗi đĩa cơm. Đại khái là cô gái nhờ nhóm của Hoàng lấy lại những tấm ảnh chụp cô ta mà một bọn hèn hạ đã dùng nó để tống tiền cô. Dĩ nhiên những tấm ảnh đó không phải là tốt lành gì.

Chăm chú nhìn cô gái trước mặt, Hoàng thầm nhận xét. . Cô ta khoảng chừng hai mươi là cùng, nhưng trang điểm đậm quá, nhìn chung thì cô ta đẹp, nhờ son phấn. Mái tóc đỏ hoe, cách ăn bận cực kì quậy làm cho người đối diện cảm thấy khó chịu.

_Bọn họ nghèo lắm ah?- Hằng hỏi.

_Sao cô hỏi vậy?
_Thì họ nghèo mới tổng tiền cô!
_Bọn chúng là những cậu ấm giàu có nổi danh ở vũ trường Sao Đêm đấy!
_Một trong ba tên là con ông chủ hãng nhựa Thế Phương, đúng không?
_Chính xác!- Xoay sang nhìn Tiểu Phong, cô gái nói- Cô biết họ ah?
_Không! Chỉ là nghe danh thôi!
_Bây giờ cô muốn lấy lại film gốc!- Hoàng lên tiếng- Đúng không?
_Ừ! Đơn giản đối với các người!
_Nhưng sẽ không được gì cho cô đâu!
_Tại sao?

5. Chương 5

_Cô nghĩ rằng họ chỉ giữ duy nhất một tấm ảnh để nắm đuôi cô thôi ah? Họ không biết nhân bản chúng ah?
_Vậy thì phải làm sao?- Cô gái có vẻ hoang mang- Các người có cách gì không?
_Cách thì dĩ nhiên là có!- Hoàng im lặng vài giây như dò ý- Nhưng vấn đề là...
_Tiền?
_Đúng!
_Bao nhiêu?
_Một triệu!
Ánh mắt cô gái tối sầm lại. Cô ta nhìn nhóm của Hoàng bằng cái nhìn tức tối. Nhưng chỉ ít phút thôi, cô ta thay đổi ngay nét mặt, lấy từ trong xắc tay ra tờ 500.000 đặt lên bàn, cô ta nói:
_Được thôi! Đây là tiền cọc! Phần còn lại khi nào xong sẽ đưa!
_Miễn họ không tổng tiền cô nữa! OK?
_OK! Tôi chờ tin các người. Giờ thì bye!
Đợi cô gái đi khỏi, Hằng mới khó chịu nói:
_Anh có thấy mình quá đáng không?
_Em muốn nói gì?
_Lấy như thế là qua nhiều! Nếu các sư ở trại trẻ biết anh tổng tiền như thế để giúp họ thì họ không nhận đâu!
_Hãy suy nghĩ kỹ điều em nói!- Hoàng có vẻ giận.
_Thôi!- Tiểu Phong can- Hai người rồi hơi cãi nhau quá hả?
_Vậy mà nói đi, lấy như vậy là quá nhiều, đúng không?
_Không đâu!- Phốt lờ ánh mắt khó chịu của Hằng, nhỏ tiếp- Cô ta là một đứa hợm người. Nếu mà biết cô ta đã khinh rẻ người nghèo như thế nào thì mà sẽ thấy như vậy là quá ít. Theo tao nghĩ vụ này là cũng tại cô ta, quen một lúc ba tên, ăn cả ba, nào ngờ bị cho vào tròng.
_Anh đã từng thấy cô ta dùng tiền để làm nhục một cô bồi bàn!- Hoàng tiếp lời.

_Vậy lí do ba tên kia giàu mà vẫn tổng tiền cô ấy chỉ vì muốn lấy lại vốn ư?- Hằng thẳng thốt- Vậy thì đề tiện quá!

_Bởi vì bọn chúng quá hèn nên tụi mình mới phải giúp cô gái đó!

Cả ba im lặng. Riêng Hằng, cô cảm thấy hối hận quá, tự dưng không biết gì mà con mỗ miệng trách Hoàng, làm anh giận. Như hiểu được tâm trạng của Hằng, nhỏ cười cười nói gì đó với bé Kỳ, thằng bé gật đầu lia lịa.

_Ấy da! Người lớn rồi hổng có giận dỗi như con nít nha!

_Trời! Con dám chọc bác Hai hả Kỳ?

_Ý, con có nói gì bác Hai đâu! Con nói phong long, ai nhiều...

_Nhiều gì?

_Ai nhiều tóc thì dính!

_Hahahah! Bác hai sợ con thiệt đó Kỳ!

Mọi người cùng cười, Hoàng lắc đầu chào thua thằng bé. Quả nó sinh ra là để làm con Tiểu Phong mà.

_Thôi! Bác thua con!- Quay sang Hằng, anh nói- Huề nhé!

_Ừ!- Hằng ngượng ngùng- Em xin lỗi!

_Nè, nè, hai người có muốn bàn kế hoạch nữa không zậy?- Nhỏ nhắc khéo khi thấy anh trai mình và nhỏ bạn thân cứ “bắt tay” hoài.

_Ừ! Em nói thử xem!

_Gậy ông ta đập lưng ông!

_Ý mày là...

_Ta dùng chiêu của tụi nó để xử tụi nó!- Hoàng tiếp lời.

_OK! Vậy tối nay em sẽ gửi kế hoạch cụ thể cho hai người!

_Ừ, còn bây giờ thì...

_ĂN THÔI!

Mọi người trong quán quay lại thì chỉ còn thấy mấy cái đầu cắm cúi với tiếng muống dưa khua loạn xạ. Bắt gặp cái nhìn lạ lẫm của mọi người, Minh Kỳ nhún vai cười rất “đàn ông”.

Nhỏ thức dậy bởi tiếng ” bính bong” của cái đồng hồ treo tường. Bảy giờ. Vậy là nhỏ đã ngủ hơn năm tiếng rồi. Lúc trưa về nhà, chào mẹ chồng xong là nhỏ phóng thẳng lên phòng và...ngủ. Ôi trời, bụng nhỏ đang đánh lô tô đây này. Bụng đói, đầu thì nhức bưng bưng, nhỏ cảm thấy tui thân hết sức. Phải chi bây giờ ở nhà thì nhỏ tha hồ nũng nịu với mẹ và nội, nhưng mà...Leo xuống giường, nhỏ chép miệng :

_Ăn trước đã, buồn sau!

Lê chân xuống nhà bếp trong trạng thái mơ ngủ, nhỏ có cảm tưởng là mình sắp gặp xui xẻo và...

_Rầm!

_Trời ơi! Tượng đâu mà dựng giữa nhà thế này!- Nhỏ nhăn nhó.

_Tượng cái đầu cô!

_Hứ xui xẻo gì đâu!- Ngược nhìn Thiện, nhỏ gắt- Không biết đỡ người ta ah?

_Cô bộ bị xi cà que hả?

_Sao mà ông đáng ghét thế hả?

_Ồ kệ tôi!- Thiện quay đi, được vài bước, anh bỗng hỏi- Ủa cô xuống bếp chi vậy? Hết đồ ăn rồi!

_Gì? Sao hết?

_Nó đây nè!- Anh chỉ tay vào cái khay mình đang cầm.

_Ông...

Vụt đứng dậy, nhưng nhỏ lão đảo rồi té. Hoảng hồn, Thiện vội chụp lấy nhỏ. Nằm gọn trong tay anh, nhỏ thút thít khóc.

_Cô sao vậy?- Anh hơi rối.

_Tôi đói lắm! Huhuhu.

_Định dùng khổ nhục kế để cướp đồ ăn ah?

_Thật mà, ông hổng thương tôi sao?

Trời đất! Nhỏ này ghê thiệt. Thiện sắp chào thua rồi, kiểu này thì anh có mà nhịn đói. ” Ừ mà sao cô ta nóng vậy ta? “, Thiện nhận thấy điều đó, xoay nhìn nhỏ, trong bộ mặt cô tội quá, làm anh nao cả lòng.

_Cố không nhăn thấy mà ghê!Cô bệnh hả?

_Không biết nữa, nhức đầu quá!- Nhỏ cố đứng dậy, rời khỏi tay Thiện. Tự dưng nhỏ thấy mình kì cục quá, ai đời lại không nhăn với Thiện như vậy chứ.

_Để tôi đưa cô lên lầu nghỉ!

Không để nhỏ kịp từ chối, anh bế nhỏ đi thẳng lên phòng. Sau khi đã đặt nhỏ nằm yên trên giường, anh mới nói:

_Nghỉ đi, tôi đi mua cái gì cho ăn, rồi uống thuốc!

_Mọi người đâu hết rồi?

_Dì Ba giúp việc thì đi thăm bạn. Mẹ với Minh Kỳ thì đi mua sắm. Còn Quốc Huy thì chưa có về. Bộ có việc gì ah?

_À không! Thấy vắng nên tôi hỏi!

Nghe tới Minh Kỳ, nhỏ chột lo lo, không biết là nó có nói gì cho mọi người biết không nữa. Nhỏ có dặn nó rồi, nhưng cái miệng đó thì ôi thôi, lắm chuyện ghê luôn. Thấy Thiện dậm bước đi, nhỏ gọi:

_Nè!- Nghe tiếng gọi, anh quay lại-Sao tối nào ông cũng bế tôi qua ngủ trên giường hết zà? Còn ông thì sang phòng làm việc ngủ!

_Ai nói! Tự cô leo qua giường! Sợ cô lại hiểu lầm nên tôi mới phải cuốn gói đi đó chứ!

_À vậy hả? Xin lỗi nha!

_Tôi đi đó!

Nói rồi Thiện bước nha ra ngoài. Thật sự thì chính anh bế nhỏ qua đó. Tối tối cứ thấy nhỏ nằm như con tôm lוע trên sa lông là anh không sao cầm được. Anh thấy mình tệ quá. Đối xử với nhỏ như vậy thì không đáng mặt đàn ông tí nào. Vả lại, vợ anh còn bé lắm. Không làm gì để anh phải xử tệ đến thế.

Bảo là ra ngoài mua đồ nhưng nghĩ sao Thiện lại xuống bếp, bắt nồi lên nấu cháo. Ít khi nào anh nấu đồ ăn cho ai ngoại trừ mẹ anh và Quế Phương, vậy mà hôm nay lại đi nấu cháo cho con nhóc tí này. Anh thật không hiểu nổi mình.

Chỉ trong mười phút, Hoàng trở lại phòng với một tô cháo nghi ngút khói. Anh lay nhỏ dậy:

_Ăn cháo nè! Ăn rồi uống thuốc nữa!

_Híc sao lại là cháo, tôi ghét cháo nhất đó!- Nhìn mặt nhỏ thiệt là khổ sở.

_Ghét cũng phải ăn!

Nhìn cái mặt nghiêm nghiêm, lạnh lạnh của Thiện, nhỏ ngán hết sức. Thôi thì ăn đi cho anh ta vừa lòng. “Vả lại cũng là công ông ấy lo cho mình mà! “, nhỏ nhủ thầm.

_Ngon không?

_Ngon!- Nhìn Thiện, nhỏ do dự đôi chút rồi nói- Tôi muốn xin ông cái này!

_Chuyện gì!

_Mai mốt ông cho tui ngủ trên giường đi! Ngủ ở sa lông đau lưng lắm!

Thiện quay đi. Anh chợt thấy xấu hổ với chính mình và với nhỏ nữa. Vợ ngủ trên giường của chồng mà cũng phải xin. Tại nhỏ hiền, chứ nếu người khác chắc anh không yên.

_Ừ, cô cứ ngủ trên đó! Tôi sẽ sang phòng làm việc!

_Không cần đâu! Giường rộng mà, chỉ cần ông với tui nằm xa một chút thôi!

_Tùy cô! Nhưng mà phải hứa với tôi một chuyện!

_Ông nói đi!

_Không được gọi tui bằng ông nữa! Già lắm biết không!

Nhìn thấy gương mặt phụng phịu của Thiện, nhỏ phì cười, khẽ gật đầu.

_Ừ, vậy thì gọi anh nhá! Anh yêu! Hahahahah.

Tiếng cười trong trẻo của nhỏ phá tan cái không gian im lặng của ngôi nhà và cũng dường như phá đi khoảng cách giữa hai người.

Thứ bảy. Nhỏ sửa soạn đồ đạc chuẩn bị về nhà mẹ. Hôm nay là ngày đầu tiên trong cái kế hoạch của nhóm WindSpeed. Nhìn đồng hồ, đã hơn bốn giờ chiều, nhỏ lật đật xách giỏ chạy ra sân. “Hahah hôm nay cho anh Hoàng với nhỏ Hằng lé mắt vì chiếc xe của mình! “, nhỏ cười tít mắt với cái ý nghĩ đó. Nhỏ đang hí hục dắt xe ra sân thì...

_Mẹ!

_Hả? Có gì hông Kỳ?- Nhỏ nhìn thẳng bé bằng ánh mắt đề phòng.

_Mẹ đi đâu vậy?

_À mẹ về thăm mẹ của mẹ!

_Con cũng muốn về thăm mẹ của mẹ!

_Oc, thôi con ở nhà học bài đi!

_Được thôi!- Thăng bé ngoan ngoãn vào nhà sau khi buông một câu nói có giá trị bom tấn- Con sẽ kể cho bà nội nghe hết!

_Con...con...- Ôi sao mà nhỏ ức quá đi, phải lép vế trước một thằng nhóc tí thế này là sao?- Thôi được rồi, con thay đồ đi rồi đi với mẹ!

_Con thay rồi!- Kỳ nhanh chóng leo lên xe nhỏ- Con biết tổng là mẹ đi đâu!

_Ồ, nhưng mà con có được đi hay không là ở chỗ bác hai quyết định!

_Con biết rồi!

Vừa đến trước cổng nhà, Minh Kỳ đã nhảy phóc xuống xe, chạy ừa vào nhà.

_Bà ơi, con đến thăm bà nè!

_Ôi thằng chó con!- Ôm thằng bé vào lòng, bà Đông hỏi- Ba mẹ con đâu?

_Chỉ có mình con thôi mẹ ah!- Nhỏ đẩy xe vào nhà trước sự bất ngờ của mẹ mình.

_Trời, sao con lại đi thứ này!

_Thứ này thì có gì không tốt hả mẹ?

_Nhưng con là con gái! Nội và ba con mà biết thì con tiêu!

_Hehe nhưng hôm nay nội với ba về quê rồi, đúng hông mẹ!?

_Cái con này...thật là...

_Thôi con vô gặp anh hai nha mẹ!

Nhỏ bước vào nhà thật nhanh, chứ đứng đó một hồi là nhức tai luôn. Nhỏ biết mẹ thương mình, nhỏ cũng thương mẹ lắm, nhưng nhỏ sợ nghe “kinh ” ghê lắm. Ở phòng khách, bé Kỳ ngồi thu lu, mặt dầu dầu, nhìn là nhỏ biết ngay nó không được “chuẩn tầu ” rồi. Quay sang Hoàng, nhỏ hỏi:

_Máy giờ đi hả anh?

_Anh nghĩ là 8h, lên sớm một tí để thăm dò!- Hoàng nói- Còn Kỳ ở nhà, vũ trường không phải nơi con nít có thể đến. Con không ngoan thì đừng hòng lần sau bác hai cho đi đâu nữa!

_Thôi, em lên chuẩn bị nha anh!

_Ừ, Hằng đang trên đó đấy!

Nhỏ cười cười với Kỳ: “Thấy chưa! Mẹ bảo mà! “, rồi đi nhanh lên lầu. Hôm nay sẽ là bước khởi động và tăng tốc của kế hoạch. Phải phối hợp thật tốt để thứ tư tuần sau là về đích.

Vũ trường Sao Đêm...

Tối nay là tối thứ bảy nên vũ trường đông hơn thường ngày. Phải nói đây là nơi tập trung của phần lớn các cậu ấm cô chiêu ở đất Sài Gòn này. Ừ, một nơi mà đồng tiền chiếm thế thượng phong. Và những kẻ có tiền như Đình Vũ (con bà chủ tiệm vàng Hoàng Gia), Lý Khương (con ông chủ gara xe Lý Bình) cùng với Thế Bảo (con ông chủ xưởng nhựa Thế Phương) là những bậc anh hùng được hết thảy mọi người kính trọng. Lũ con gái ai cũng mong một lần được họ ghé mắt đến, chỉ một lần thôi là được đi shopping thỏa thích mà.

_Máy hôm nay không thấy Bảo Ngọc đến đây nhỉ?

_Chắc nó sợ!- Thế Bảo nói.

_Hừ! Biết sợ mà giỏi làm tiền quá chứ!- Đình Vũ búng điều thuốc còn đang cháy dở xuống sàn.

_Gái mà mày! Dù đẹp cỡ nào cũng chỉ cần tiền là mua được thôi!

_Vậy thì tao nghĩ là tụi mình nên thử mua hai con bé kia xem!

Đình Vũ và Thế Bảo nhìn theo hướng của Lý Khương. Đó là hai cô gái có phong cách ăn mặc thật ấn tượng, một cô sử dụng toàn màu trắng, cô còn lại thì đen từ đầu đến chân. Dù cho có xa thì ba cậu ấm của chúng ta cũng nhận ra là hai cô gái đó đẹp, đẹp hơn mấy đứa ăn bận diêm dúa ở đây. Từ lúc hai cô bước vào thì dường như mọi cặp mắt đều đổ dồn vào họ, nham nhở có, si mê có, cả ganh ghét cũng có nốt. Ai nhìn mặc họ, nhưng đồ đẹp thì phải là của ba cậu này. Đưa mắt nhìn nhau hội ý, cả ba cùng đứng dậy tiến về phía hai cô gái.

_Ngồi chung được chứ mấy em?

_Dạ...mời mấy anh!- Cô gái bận áo đen trả lời dịu dàng và nhìn họ bằng ánh mắt rất nai.

_Hai em mới đến lần đầu ah?

_Dạ tụi em mới lần đầu! Rất vui được quen mấy anh!

6. Chương 6

Cuộc trò chuyện của họ kéo dài, cũng mấy câu bông đùa, đưa đẩy chẳng đâu vào đâu. Anh bồi bàn đem đến cho hai cô hai ly rượu nhẹ, anh ta nhìn hai cô như ngấm trao đổi điều gì đó. Uống cạn hai ly rượu được vài giây, hai cô đổ gục xuống bàn trước nụ cười đẽu giả của ba cậu ấm.

_Tao đi căn dặn tụi đàn em, hai đứa bây đưa mấy em vào phòng! Không có được ăn cơm hớt đầu đó!- Lý Khương gần giọng rồi quay đi.

Thế Bảo và Đình Vũ bế hai cô gái phòng. Đó là một căn phòng khá rộng và sang trọng, chắc có lẽ là nơi bọn chúng chọn để thực hiện những trò chẳng ra chi. Sướng rơn! Phen này bọn chúng bắt được nai tơ.

Thế Bảo vào nhà vệ sinh, Đình Vũ ở lại canh hai cô gái và chờ Lý Khương. Hắn mon men lại gần cô áo đen, chép miệng “Con bé này xinh ra phết! “. Chu môi, hắn định hôn cô ta thì...

_Um...um...

Đình Vũ bất tỉnh. Cánh cửa phòng bật mở, Thế Bảo quay ra định mắng kẻ không biết điều thì...um...um. Hắn cũng bất tỉnh.

_Ây da, xong! Còn một tên nữa, đợi anh Hoàng đem vô.

_Xem như bước một “chuẩn “.

Vâng, hai cô gái đó chính là Tiểu Phong và Minh Hằng. Như để chứng minh cho lời hai cô, cánh cửa phòng bật mở, Hoàng lôi xềnh xệch Lý Khương vào. Đặt ba tên lên giường, Hoàng nói:

_Bây giờ anh và Hằng sẽ tạo cảnh, phần Phong là chụp hình. Chụp cho đẹp vào!

Thế là họ bắt đầu công việc, hàng loạt tấm hình được tạo ra. Và chắc chắn một điều là ba tên đang nằm kia nếu thấy được chắc chúng sẽ phát khùng lên. Đây là hình ba chàng ôm nhau trong tư thế tình tứ và chỉ với một cái quần đùi. Còn có cảnh họ hôn nhau trên giường, những tấm ảnh được chụp với nhiều góc cạnh, trông có vẻ “nghệ thuật ” đấy chứ.

Sau khi xong việc, Hoàng bận quần áo lại cho họ đàng hoàng, xóa mọi dấu vết như chưa có gì xảy ra. Hai cô gái đẹp cùng anh bồi bàn lạ biến mất khỏi vũ trường Sao Đêm như làn khói.

Tối đó, hai mẹ con nhỏ chạy về nhà thì đã gần 12h đêm.

_Hic lạnh quá mẹ ơi!

_Mẹ cũng lạnh nè, có hơn gì con đâu!

_Cũng tại mẹ không! Ai biểu mẹ về trễ!

_Vậy ai biểu con đi theo mẹ làm gì?

Nhìn cánh cổng cao chót vót mà nhỏ thở dài ngán ngấm.

_Làm sao để vô nhà bây giờ?

_Phải chi có bà nội thì được rồi mẹ ha!

_Nội con với nội mẹ về quê rồi!

_Hay mà mình gọi ba ha mẹ!

_Để cho ba con làm thịt mẹ hả?

_Chứ sao bi giờ!

Im lặng!

_Con lạnh lắm rồi đó mẹ!

Im lặng.

_Mẹ!

_Trời ơi biết rồi, từ từ! Chỉ còn cách cuối cùng: leo tường!

_Sao con leo, té chết á!- Minh Kỳ nhăn nhó.

_Ai biểu con leo? Bây giờ con ở đây canh xe, mẹ leo lên đó, đu qua cây táo trèo xuống. Rồi mẹ lấy chìa khóa mở cổng cho con vô!

_Cao lắm ó!

_Cũng con không, biểu ở nhà ngoại ngủ không chịu, đòi về cho kỳ được hà.

_Tại con sợ ba ngủ một mình buồn!

_Hứ...thôi, không nói nữa, để mẹ leo. Con canh chừng đó nha!

Thế là nhỏ bắt đầu leo. Chỉ ít phút là đã lên tới bờ tường rồi, nhỏ đu qua cây táo một cách gọn ơ. “Hehe nghề của nàng mà! “. Đang tụt xuống thì nhỏ nghe tiếng gọi:

_Mẹ!

Nhìn thấy Minh Kỳ, nhỏ giật mình:

_Ủa, sao con ở đây!

_Ba ra mở cửa cho con vô! Mẹ vừa leo lên là ba ra đó!

Nhìn ra hướng cổng, nhỏ thấy Thiện đang đẩy chiếc mô tô vào. “Hic! Đồ đáng ghét! Vậy mà để mình leo muốn hụt hơi! “.

_Nè bộ cô định ở trên đó luôn hả?- Thiện gạt chống xe, nhìn nhỏ hỏi.

_Kệ tui! Tui thích ở trên đây cho mát!

_À ra thế! Vậy thì cứ ở trên đó luôn đi ha! Kỳ, vào nhà con!

_Thôi con ngủ trước nha mẹ!- Minh Kỳ vẫy vẫy tay chào nhỏ và theo Thiện đi vào nhà.

Đợi cho đến khi cha con họ vào nhà rồi, nhỏ mới an tâm mà tụt xuống.

_Cái cây chết tiệt, mày có cần phải chống đối tao thế không?

Che che cái quần lại như sợ có ai nhìn thấy, nhỏ ngượng chín cả mặt. Tai nạn nghề nghiệp. Lúc này leo làm sao mà nó bị vướng và...roẹt. Đi tong cái quần.

_Không tại mày là tao xử đẹp hần ta rồi!- Như vẫn còn tức tối, nhỏ cung chân đá mạnh vào gốc cây- Ui da!

_Đau hông?

Ngước lên nhìn thấy Thiện, nhỏ tái mặt, lắp bắp:

_Ông...ông ở đâu chui ra vậy?

_Trời nghĩ sao mà cô hỏi câu đó vậy?

_Ờ...ờ... tại thích, cho hông?

_Bữa nay bị gì mà cà lăm vậy?

_Mặc tui! Nhiều chuyện!

Đẩy Thiện ra, nhỏ chạy thật nhanh vào nhà. “Để hần ta thấy thì...thì...”, nhỏ đỏ mặt bởi ý nghĩ đó.

Còn Thiện thì vẫn còn đứng ngoài sân mà cười.

_Trời, cần gì phải giấu, thấy này giờ rồi! Con gái con đùa gì mà...

Anh lại cười. Công nhận sau một ngày làm việc mệt mỏi, về nhà gặp cô vợ của mình thật vui ghê. Không cần phải tốn tiền đi xả stress.

Về đích. Chiều nay, kế hoạch của nhóm Windspeed bước vào giai đoạn cuối. Họ có một cuộc hẹn vào lúc 5h chiều tại coffee Cát Đằng. Cuộc hẹn được quyết định sau cú điện thoại của ba công tử Lý Khương, Thế Bảo và Đình Vũ với nhóm. Chính xác là ngay sau khi ba cậu ấm nhà ta nhận được một cái mail với những tấm ảnh “cực nóng “.

Nhóm Windspeed gồm bốn mem: Tiểu Phong, Khắc Hoàng, Minh Hằng và Minh Kỳ.

Đối mặt với họ là ba thiếu gia cũng là ba nạn nhân của họ: Lý Khương, Đình Vũ và Thế Bảo.

_Ai sai tội bây làm chuyện đó?- Thế Bảo hất hàm hỏi.

_Chắc tội bây biết Bảo Ngọc!- Hoàng cười.

_@#^&!%*!@#!\$!- Lý Khương văng tục- Nó muốn tiền ah?

_Chỉ là muốn các người không làm phiền cô ta nữa!- Nhỏ nói trong khi mắt vẫn ngăm nhìn hòn non bộ phía bên kia.

_Hừ, đúng là hoa hồng có gai. Các cô em giỏi lắm!

_Quá khen!

_Nói thử ý tội bây xem!- Đình Vũ giờ mới lên tiếng.

_Những tấm hình của Bảo Ngọc nếu được phát tán thì những tấm hình của tội bây cũng thế!- Ngừng một chút, Hoàng tiếp- Tội bây hiểu chứ?

_Thỏa thuận ư?- Chờ cái gật đầu của Hoàng, Khương gần giọng- Nếu bọn tao không đồng ý?

_Thì ngày mai hình các người sẽ được lên mặt báo! Nhịn một chút thì tốt đẹp cả mà!

_Tao không thích nhịn!

Sau câu nói của Lý Khương thì năm sáu tên côn đồ ngồi ở các bàn đồng loạt đứng dậy.

_Để tao xem tội bây còn vênh vào hết! ĐÁNH!!!!

Đẩy Tiểu Phong và Minh Kỳ ra, Hoàng hét lớn:

_Em lo cho nó, để tội này anh với bé Hằng tính!

Bắt đắc dĩ, nhỏ kéo Minh Kỳ chạy băng ra cửa.

_Ê, chạy dễ thế hả em?

Đình Vũ và một tên côn đồ ánh mắt trước mặt nhỏ.

_Biết nghe lời thì anh tha cho nhá!

_Chết nè!

Nhỏ chụp lấy chai rượu mà anh bồi bàn vừa mới bung ngang phang thẳng vào tay tên côn đồ cạnh Đình Vũ, luôn tiện tống vào bụng hắn một cú đá. Hoảng quá, Đình Vũ né qua một bên, nhỏ liền cầm tay Minh Kỳ chạy thẳng ra ngoài và va phải một người.

_Chuyện gì vậy?- Thiện hốt hoảng hỏi khi thấy tay nhỏ đầy máu. Anh đang bước vào cùng Quế Mai.

_Vợ giám đốc mà đánh lộn ah?

_Dì không được la mẹ cháu!- Minh Kỳ hét.

_Anh lo cho nó đi, tôi vào giúp anh Hoàng!- Nhỏ đẩy Kỳ về phía Thiện rồi chạy nhanh vào quán.

_Mẹ! Mẹ ơi!- Thăng bé bật khóc. Nó lo cho mẹ quá. Mấy tên đó rất hung hăng.

_Em giữ nó giúp anh!- Nói với Quế Mai rồi Thiện cũng chạy theo nhỏ.

_Anh Thiện, anh Thiện...

Vào đến trong quán thì anh ngỡ ngàng, Tiểu Phong, Minh Hằng và Khắc Hoàng đang quần nhau với hơn năm tên côn đồ.

_Minh Kỳ đâu?- Hoàng hỏi khi thấy nhỏ quay lại.

_Ba nó giữ! Anh hai, cẩn thận!

Khắc Hoàng kịp quay lại tung một cú đấm vào mặt tên côn đồ, hấn ngĩ sao mà định đánh lén anh.

_Hự...hự...anh Hoàng, xử cho xong hai tên kia nữa là ok!- Hằng nói, nó đang tung một cú đá vào bộ hạ tên côn đồ to như hộ pháp. Hai ba tên đang nằm sải lai trên sàn.

_Tiểu Phong! Coi chừng!

Một tên rút dao định đâm vào vai nhỏ, ngay lúc đó Thiện lao vào đỡ cho nhỏ, tên côn đồ bị Hoàng đâm vào mặt, hấn lão đảo đâm trượt vào tay Thiện. Máu bắn ra.

_Anh có sao không?- Nhỏ run giọng.

_Cảnh sát đến!- Có tiếng la to.

_Chạy!- Hoàng hét.

Tiểu Phong đỡ Thiện băng băng ra cửa, leo lên mô-tô và phóng thẳng mặc cho Quế Mai hét lên khiếp đảm:

_Trời ơi! Anh Thiện, anh Thiện!

Nhỏ cứ đi qua đi lại, tay chân lín qua lín quỳnh. Sao lúc này nhỏ cảm thấy tay chân mình thừa thãi quá. Không biết bác sĩ làm gì mà lâu quá? Minh Thiện có sao không nữa? Chẳng hiểu sao lúc oánh nhau, nguy hiểm đầy mình mà nhỏ nào có sợ, vậy mà thấy anh bị như vậy thì tay chân nhỏ bủn rủn hết trơn.

Cánh cửa phòng xích mở...Nhỏ lao ngay lại:

_Anh...anh có sao không?- Săm soi cánh tay Thiện, nhỏ nói như mếu- Hic tại tui, tui xin lỗi nhiều nhiều nha!

_Không có sao đâu! Người ta có cửa luôn cánh tay tui đâu mà cô khóc dữ vậy!- Thiện thật sự bối rối khi thấy nhỏ đã bắt đầu giọt vẫn giọt dài.

_Mai một anh đừng có đỡ cho tui nha! Hic da anh đẹp vậy mà để lại sẹo...tui ân hận lắm luôn á!

_Trời! Còn lần sau nữa hả?

_Ồ thì hông! Tại...tại tui nói vậy thôi!

_Cô còn nợ tôi một lời giải thích đó!

_Ồ! Vậy bây giờ về ha!

_Ừ!

Minh Thiện ngồi sau, nhỏ rồ ga phóng đi. Nhìn cái tướng oắt con của nhỏ trên chiếc mô-tô to kèn, Thiện bật cười thú vị.

_Cười gì zạ?- Nhỏ hỏi.

_Nè! Bộ cô không thấy cô với chiếc xe sole lắm hả?

_Úi giời! Tưởng gì! Nhìn thế mới lạ!

_Ừ lạ thật!

_Hồi nãy anh đau lắm hông?- Nhỏ rụt rè hỏi.

_Đau! Thế cô định trả ơn tôi gì đây?

_Èo! Thế anh muốn gì?

_Cho cô nợ đi, vợ bé bỏng ah!

_Trời! Sao nghe ghê quá zị?

_Hahahaha

Cuối cùng thì cũng về đến nhà, vừa vào phòng khách, hai người khựng lại. Quế Mai và Minh Kỳ ngồi cạnh bà Quang, khuôn mặt bà không biểu lộ chút cảm xúc. Bên cạnh bà, Minh Kỳ vẫn tầm tức khóc.

Vừa thấy nhỏ và Thiện bước vào, Quế Mai chạy lại ôm chầm lấy anh, Minh Kỳ cũng sà vào lòng nhỏ.

_Anh có sao không? Anh làm em lo quá!- Quế Mai thút thít.

_Không sao đâu! Em không cần phải lo đâu!- Thiện cố kéo Mai ra. Anh thấy ngưỡng làm sao khi mà cô cứ ôm lấy anh. Dù gì thì bây giờ cũng là đang ở trước mặt mẹ và...vợ anh mà.

_Hai con ngồi xuống cho mẹ nói chuyện!- Giọng bà Quang vang lên nghiêm khắc.

Ôm lấy Minh Kỳ, nhỏ lúng ta lúng túng. Thật sự nhỏ sợ lắm. “Phen này đại họa rồi Phong ơi! “, nhỏ nhủ thầm mà mồ hôi hột đổ như tắm.

_Tiểu Phong!

_Ồ dạ!

_Ngồi xuống cho mẹ nói chuyện!

_Dạ!

Nhỏ ngồi xuống cạnh Thiện. Tay chân lạnh ngắt. Thấy thế, anh nhẹ nắm tay nhỏ như ngằm bảo: ” Bình tĩnh! Không sao đâu! “.

_Chuyện có như Quế Mai nói không?- Bà Quang đành giọng- Con giao du với bọn côn đồ ah?

_Đúng đó bác! Chính con thấy tận mắt mà! Cô ấy đánh nhau ghê lắm!- Mai chen vào.

_Không!- Minh Kỳ vẫn còn khóc- Mẹ con không có như vậy. Dì ba nói không đúng!

_IM!- Bà quát mắng nhìn Quế Mai khi cô định la át lại bé Kỳ- Ta muốn nghe con nói, Tiểu Phong!

Quế Mai tức lắm, nhưng vẫn cố nhịn. Với tư cách là dì của Minh Kỳ thì cô chẳng có quyền gì cả so với Tiểu Phong, vợ chính thức của Thiện. Ngặt một nỗi nữa là thằng oắt Kỳ cứ bênh Phong chầm chậm. Bởi lẽ nó rất ghét Mai, ghét cái khoảng thời gian mà mẹ nó vừa mất, cô đã “chăm sóc ” nó.

_Thưa mẹ!- Nhỏ run giọng- Chuyện này là lỗi của con, nhưng con xin mẹ tin con, con không có giao du với bọn côn đồ đâu. Tại có lí do mà thôi!

_Cô thật khéo ngụy biện!- Mai nói.

_Ta muốn biết lí do của con?- Bà Quang hỏi.

_Thưa...

_Thưa bác, cho con giải thích!- Giọng của Hoàng.

Anh bước vào nhà, theo sau là Minh Hằng. Nhận được cái nháy mắt của Hằng, thế nhưng nhỏ vẫn chưa hết run. Minh Thiện nãy giờ vẫn ngồi yên, anh thật sự muốn biết lí do của Phong. Cái cảm giác không hiểu hết được cô làm anh khó chịu lắm. Mặc dù từ đầu anh đối với cô chỉ là một sự thỏa thuận. Nhưng nay thì...

_Con là Hoàng, anh trai của Phong?

_Vâng ạ!- Hoàng lễ phép- Chuyện hôm nay là một trong những công việc của tụi con!

_Con nói sao khó hiểu!

_Thưa bác, tụi con nhận giúp người khác giải quyết một số việc và nhận thù lao ạ!

_Em cần tiền thế sao Phong?- Thiện nhìn nhỏ đăm đăm, tự dưng anh thấy mình giận dữ. ” Thì ra cô ta cũng chỉ vì tiền ư? “. Anh rùng mình- Thích tiền đến thế ah?

_Không...em...

_Có lẽ mọi người hiểu lầm! Chúng tôi chẳng cần tiền làm gì đâu!- Hằng nghiêm giọng, cô chiếu tia nhìn về phía Thiện- Tất cả số đó được Phong dành dụm lại để giúp cho trại trẻ mồ côi đó!

Cái cách mà Thiện hỏi Phong làm Hằng cảm thấy tủi cho bạn. Vậy là những gì Phong kể là thật, hai người vốn dĩ chỉ là một sự thỏa thuận. Có lẽ phải cố lắm Hằng mới nói cho tròn câu. Nếu không vì Phong thì không bao giờ mọi người biết được họ dùng tiền vào việc gì đâu. Giúp người, không nên kể ra chút nào.

Sự im lặng bao trùm gian phòng. Mỗi người đeo đuổi một ý nghĩ. Trong cái đầu óc đơn giản của nhỏ thì chỉ mong sao Thiện mau lành, nhỏ có lỗi, anh ấy xem thường cũng đúng thôi. Còn Thiện, anh chợt thấy mình nhỏ bé quá. Sao anh lại có thể nói như thế nhỉ? Giận. Mất lòng tin. Một người đánh mất lòng tin nơi anh. Và bây giờ, anh không tin ai cả. Máu lạnh. Anh trút tất cả vào cô bé khờ kia. Hối hận. Liệu anh có hối hận chẳng?

_Thôi! Ta nghĩ là mọi người cũng đã mệt. Ai về nhà nấy đi. Còn Phong, con đưa Thiện lên phòng nghỉ. Minh Kỳ để ta lo!- Bà Quang nói, khuôn mặt bà giờ đây phẳng phất một nét buồn. Quả thật đã từng tuổi này, bà lại đi tin lời nói phiến diện để xét tư cách một người. Mà đó lại là đứa con dâu do chính bà chọn

_Mẹ! Sao mẹ lại ngồi đây! Khuya rồi mẹ không nghỉ ư?

7. Chương 7

Nhỏ khoác cái áo cho bà Quang khi thấy bà vẫn ngồi lặng im nơi phòng khách.

_Còn con, không ngủ ah?

_Dạ con mới học bài xong!

_Tiểu Phong này!- Bà Quang thở dài- Ta xin lỗi con!

_Í trời, mẹ đừng có nói vậy! Con mới phải xin lỗi mẹ!

_Cũng tại ta, biết Quế Mai nó ghét con mà cứ tin lời nó! Ta già rồi mà còn khờ!

_Hihihi không có sao đâu mẹ. Cuối cùng thì mẹ cũng đâu có la con đâu!

_Ta thật không ngờ con lại có tấm lòng nhân hậu như vậy!

_Hi hi!- Nhỏ gãi gãi đầu cười trừ- Mẹ ngạo con hoài!

_Hôm nào cho ta giúp mấy con! Haiz... mai một không có đi đánh nhau như thế nữa đó!

_Dạ...con biết rồi! Mẹ đừng có lo ha!

Nói rồi nhỏ ôm lấy bà Quang nũng nịu. Nhỏ không giận bà, cũng không giận Thiện. Đầu óc nhỏ đơn giản lắm, chuyện gì thì cũng có thể cho qua được mà. Sống là phải nhìn về phía trước.

Còn Thiện, đêm đã khuya nhưng anh vẫn nằm đó. Anh giận mình không nói được một tiếng xin lỗi với cô vợ nhí của mình. Đêm buồn, chợt những kỉ niệm của quá khứ hiện về. Quế Phương- người mà anh yêu thương nhất cũng là kẻ phản bội anh. Cô đã mất, anh cũng đã chấp nhận tha thứ, thể nhưng niềm tin vào con người cũng mất đi trong anh từ đó. Anh hận đồng tiền. Thứ vô tri đã cướp đi của anh tất cả. Thế là anh sống như một kẻ không tim, gần ba năm qua.

Dạo gần đây, khi gặp Tiểu Phong, anh có cảm giác mình thay đổi. Cười nhiều hơn, và anh còn biết trêu chọc mọi người nữa. Có lẽ vì thế mà khi nghe nói cô làm những việc đó vì tiền, anh vừa sợ lại vừa giận. Sợ cái gì? Giận cái gì chỉ mình anh hiểu.

_Nè, dậy đi! Không ngủ được mà cứ giả bộ!- Nhỏ lay lay Thiện.

_Sao biết tôi ngủ không được!- Anh hỏi, mắt vẫn nhắm nghiền.

_Hihi la tui! Giờ hối hận nên ngủ không được, đúng hông nè?

_Trời!- Thiện nhồm dậy- Soi gương lại đi bé!

_Hihihi hết đau chưa?

_Quan tâm lắm ah?

_Ừ!- Nhỏ gật đầu ngây thơ.

_Đừng nói là “êu ” tôi rồi nha!- Thiện nheo mắt trêu.

_Ọc!- Nhỏ nhảy nhồm như đĩa phải vôi- Chừng nào nào mà đi ngang qua 192 Hàm Tử, cái tụi đứng tui chạy tọt vô đó, leo lên bàn, hét: “Ta là bóng đèn! “, họa may chừng đó tui ghé mắt tới anh! Xí!

_Hahahah!- Thiện ôm bụng cười nắc nẻ- Coi chừng đó bé!

_Ồ! Đừng có cười nữa! Xòe tay ra cho cái này nè!

_Cái gì?

_Chú hề!

Nói rồi nhỏ dúm vào tay Thiện một chú hề được làm bằng vải rất ngộ nghĩnh. Và đặc biệt hơn nữa là nó vận bộ đồ công sở, cái bộ mà hôm kia Thiện bận, nhỏ khen đẹp ấy. Cầm chú hề, chú hề, chọt anh nhớ lại cái hôm nhỏ khen anh đẹp, vui lạ.

_Một mình tôi có thôi hả?

_Hông! Mỗi người tui tặng một chú!

_Èo không phải hàng độc! Trả nè!

_Hihi nhưng vận bộ đồ này thì chỉ có mỗi chú hề này thôi!

_Ồ! Thôi kệ! Nhận đại cho cô vui thôi đó!

_Hahahah!

Nghe cái giọng cười của nhỏ mà Thiện có cảm tưởng là tất tần tật những gì trong đầu anh đều bị nhỏ biết cả. Haiz...nói là nói vậy thôi chứ anh thích chú hề này lắm. Nhìn cái mặt tếu tếu của nó là cảm thấy hết mệt ngay.

_Cười hoài!

Vờ giận dỗi, Thiện bỏ ra sân. Chứ nếu như cứ ở trong đó, không khéo anh lại không kiềm chế nổi tình cảm của mình mất. Trăng đêm nay đẹp quá, ngược nhìn ánh trăng, anh chọt thấy tâm hồn thanh thản lạ kì. Đông Phương Tiểu Phong- cơn gió nhỏ thổi từ phương Đông, liệu em có là cơn gió làm mát đời anh?

Vừa bước vào nhà, nhỏ thấy Quốc Huy. Anh ngồi đó, trong có vẻ là rất mệt mỏi.

Dường như là anh có điều gì lo nghĩ lắm.

_Anh sao vậy?- Mặc dù là chị dâu của Huy nhưng nhỏ vẫn gọi Huy bằng anh. Có lẽ bởi vì anh lớn hơn nhỏ nhiều, Huy chỉ thua Thiện có một tuổi chứ nhiều.

_À, không có gì đâu! Anh chỉ hơi mệt!- Nhìn nhỏ bằng ánh mắt quan tâm, anh lại nói- Em không đi học à?

_Hôm nay là chủ nhật mà anh!- Nhỏ ngạc nhiên- Anh lạ lắm nha!

_Hi, hột vịt còn lộn mà em!

_Ừ! Thì xem như anh lộn đi!

_Phong nè!- Huy im lặng một lúc- Mai anh dọn ra ngoài!

_Hả? Tại sao?

_Anh vừa mới mua nhà!

_Nhưng ở đây không tốt hơn ah?

Huy im lặng, anh không muốn ai, đặc biệt là Phong biết nguyên do vì sao anh lại ra riêng. Ừ, đơn giản bởi vì anh thích Phong, chị dâu của mình. Thích ngay từ cái hôm đầu tiên gặp gỡ. Có lẽ là tình yêu sét đánh như người ta thường hay nói. Và anh đã xiểng niểng ngay cái cú sét đó. Lúc đầu, khi biết được giữa Thiện và Phong không có tình yêu, anh đã rất hi vọng. Nhưng bây giờ anh đã hiểu, họ sinh ra là của nhau, đúng,

họ yêu nhau nhưng không thừa nhận. Dọn đi, Huy làm thế để tình cảm của mình được ngủ yên và cũng vì anh sợ, Thiện là một người khá tinh tế, nếu một mai Thiện nhận ra thì sẽ như thế nào?

_Anh Huy!- Nhỏ khẽ gọi khi thấy Huy cứ im lặng như chìm vào một thế giới khác- Anh có sao không?

_Không!- Huy cười- Anh muốn ra riêng chỉ vì lí do công việc thôi! Không có gì đâu. Em đừng lo.

_Uh! Vậy hôm nào anh cho em biết nhà qua chơi ha!

_Không ghét anh nữa ah?

_Hi hi hồi đó có, bây giờ hết rồi!

Huy bật cười. Có một chút gì chua chát trong giọng cười của anh. Nhỏ không hiểu. Chỉ biết rằng Huy đi như vậy chắc mẹ Quang sẽ rất buồn, cả Thiện, bé Kỳ và nhỏ nữa. Nhưng dù sao thì đó cũng là ý muốn của anh, không ai ngăn được.

Nhỏ nào đâu có biết được nguyên do thật sự mà anh muốn đi. Vì nhỏ. Cơn gió đem lại hơi mát cho người này nhưng lại làm cho người khác rét buốt.

Tối hôm đó...

_Anh Thiện!

_Gì?

_Sao anh không cản anh Huy! Để ảnh ra ngoài sống một mình, buồn lắm đó!

_Cô lo ah?

_Gì chứ?

_Lo thì đi theo đi!

_Anh...vô duyên vừa thôi!

Im lặng. Thiện bỏ sang phòng làm việc. Đốt cho mình một điếu thuốc, anh cố tập trung vào công việc nhưng mãi vẫn không được. Anh không phải thằng ngốc để không biết Huy thích Phong. Nếu có ngốc thì chỉ có cô vợ của anh thôi, giỏi đánh nhau chứ đầu óc thì trẻ con vô tội vạ. Một chút ích kỉ len lỏi trong Thiện, có lẽ vì thế mà anh để Huy dọn ra riêng. Thậm chí còn ủng hộ nữa chứ. Quả thật con người là một loài sinh vật phức tạp nhất trong tất cả các loài.

Coffe kem Hoàng Phong...

Đây là một địa chỉ được rất nhiều bạn trẻ quan tâm đến bởi cách bày trí khá bắt mắt, thức uống ngon, giá thành rẻ và một đội ngũ nhân viên phục vụ rất ư là nhí nhảnh. Cái quán này do anh em Hoàng bỏ tiền ra thành lập để giải quyết việc làm cho một số trẻ mồ côi, và cũng là để có thể tự lo cho mọi sinh hoạt của hai anh em, không phải làm phiền đến ba mẹ.

Đưa mắt nhìn một lượt khắp quán, Hoàng chắc lưỡi:

_Phải chi có tiền, mở thêm chi nhánh nữa thì khỏi phải đi giải quyết mấy vụ rắc rối!

_Uh! Nhưng vấn đề là không có tiền!- Hằng nói trong khi múng kem của cô vẫn không ngừng hoạt động.

_Haiz...!- Nhỏ thở dài- Khi tôi sinh ra mang được ngay tiếng con nhà...

_Giàu!- Hoàng ca tiếp lời của nhỏ.

_Xì! Giàu đâu mà giàu?

_Đại tiểu thư ơi! Chứ em nghèo chỗ nào? Chỉ anh coi!

_Hứ! Chỗ nào cũng nghèo hết!

_Ừ, nghèo nhất là nhan sắc!- Hoàng cười lớn- Á...á...á...

Tiếng cười của anh vụt tắt mà thay vào đó là tiếng thét kinh hoàng làm mọi người phải quay lại nhìn họ. Hoàng đưa cánh tay phải lên, xuyết xoa:

_Hic Phong ơi là Phong, em ác vừa thôi!

_Chàì, cái này là ngày nào mà cũng mài răng hả Phong?- Hằng cười cười nhìn vết cắn trên tay Hoàng.

_Cho chừa cái tội bêu xấu mỹ nhân!

_Bác hai dính độc rồi! Hihi!- Lúc này Minh Kỳ mới lên tiếng sau khi dứt xong ly kem.

_Cái này là phải đi chích ngừa đó con!- Hoàng meo máo- Về dặn ba con cẩn thận nha Kỳ! Cầu sức là mất xú quánh luôn đó!

_Anh nói gì?

_À không, anh nói rằng em cắn nhìn vết trông đẹp lắm!

_Hahahah!

Cả bọn được dịp cười một trận ra trò. Ai mà không biết món “vô căn ” của nhỏ là thứ mà Hoàng ớn nhất. Nhìn mặt anh lúc này thật tội!

_Híc, em coi chừng đó. Fan hâm mộ của anh sẽ xẻo thịt em cho coi!

_Hừ! Em sợ quá!

_Đồ ăn hiếp con trai!- Hoàng nhăn nhó làm Minh Kỳ ôm bụng cười.

_Thôi, đừng có mà tào lao nữa!- Nhỏ đổi giọng nghiêm- Chuyện ba cậu ầm hôm trước sao rồi? Em không nghe anh với Hằng đá động gì hết vậy?

_Xong rồi!- Hằng cười khi thấy nhỏ trợn mắt ngạc nhiên- Ngay hôm đó ba cậu gọi điện thỏa thuận lại rồi. Tiền bạc với Bảo Ngọc cũng thanh toán xong luôn rồi!

_Còn tiền thuốc, tiền băng bó cho anh Thiện, tụi nó không đền ah?

_Oc, ai biết đâu!

_Ủa mẹ ơi! Tiền đó, nội trả mà!- Minh Kỳ nói.

_À ra thế, định kiếm thêm hả em?- Hoàng xoa xoa tay, cười- Mơ đi bươi!

_Muốn nữa hông anh?- Nhỏ nhe răng ra “khè ” Hoàng.

_Anh chị dùng bánh đi!- Hương (một nhân viên của quán) mang đến một đĩa bánh qui.

_Ủ cảm ơn em!- Hoàng hỏi- Đạo này mọi chuyện ở quán vẫn tốt chứ?

_Dạ, buôn bán rất đắt khách nhưng...- Cô bé ngập ngừng.

_Nhưng sao?

_Dạ, đạo này tụi em mất ngủ hoài!

_Sao vậy?- Nhỏ quan tâm- Bộ ở đây có dịch “mất ngủ ” ah?

_Không phải! Tụi em không có bệnh mà là sợ, không ngủ được!

_Sợ gì chứ?- Hằng nhăn nhó- Em nói sao khó hiểu ghê!

_Sợ ma!

_Hả?- Cả bốn cái miệng cùng đồng thanh. Minh Kỳ run giọng- Cô nói ma hả? Đâu?

_Em nói rõ anh nghe xem!

_Hic, hơn cả tuần nay tụi em bị ma hù! Ngủ không được!

_Nhưng ma ở đâu chứ?- Nhỏ nóng nảy.

_Căn biệt thự cách quán mình bốn căn nhà ấy. Trước nay nó bỏ hoang, vậy mà tự dưng một tuần nay, tụi em nghe tiếng gào thét trong đêm, có lúc tự dưng đèn bên đó bật sáng tụi em còn thấy bóng một cô gái tóc dài nữa.

_Cô nói thiệt hả cô!- Mặt Minh Kỳ tái xanh.

_Ma ư?- Hoàng lẩm nhẩm.

Quay sang Minh Hằng và Tiểu Phong, bắt gặp ánh mắt của hai đứa, anh biết chắc là chúng cũng có cùng ý nghĩ với anh: “đi bắt ma “.

12h tối thứ bảy, bốn cái bóng đen lờn vờn trước căn biệt thự đã ngả màu. Trông nó cũ kĩ và đáng sợ làm sao ấy.

_Làm cách nào em và nhóc này đi được?- Hoàng khẽ hỏi.

_Thì trốn đi! Cũng may là hồi tối em bỏ tí thuốc ngủ vào đồ ăn của anh Thiện!- Nhỏ cười khúc khích- Mẹ con em làm việc rất hợp rơ, đúng hông con yêu!

_Yes! Mẹ với con là “siêu nhơn “!- Minh Kỳ cười híp mắt.

_Thôi, đừng có tào lao nữa! Lo chuyện chính kìa!- Hằng nhắc nhở.

_Làm cách nào vô trong?- NHỏ thở dài ngán ngẩm- Leo tường ah?

_Ừ! Chỉ còn cách đó thôi!- Hoàng nói- Em với anh leo vào, bẻ khóa, mở cửa cho Hằng với Minh Kỳ đem xe vô.

_Anh có đem theo dụng cụ chứ?

_Dĩ nhiên! Xem thường anh hoài!

_Vậy thì...đi!

Thế là hai cái bóng đen thoăn thoắt trèo tường. Phải nói leo trèo là nghề của anh em Hoàng, nó được tôi luyện cũng nhờ mấy lần trốn đi chơi. Hoàng với Phong coi vậy mà tính khí rất giống nhau. Nghịch phá, thích học võ, thích làm chuyện nghĩa hiệp...chỉ khác nhau có mỗi cái là Phong là con gái, còn Hoàng đích thị con trai. (Ừ, mình lại nói lan man rồi!)

Cuối cùng thì Hoàng và Phong đã vào đến trong. Đưa mắt nhìn một lượt, tự dưng hai người cảm thấy nổi da gà.

_Ghê ghê làm sao đó anh hai!- Nhỏ run giọng.

_Ồ, nhà gì đâu mà vắng lặng như tờ!

_Ngốc, nhà hoang kêu không vắng!- Nhỏ phát vào vai Hoàng một cái rồ đau-Thôi, lo bẻ khóa cho hai kẻ kia vào nữa.

Hai anh em bắt đầu làm việc. Từng luồng gió thổi đến làm cả hai nổi da gà. Không gian vắng lặng, tối tăm, chỉ có tiếng lá cứ xạc xào.

_Tạch!- Chiếc ổ khóa bật mở.

_Xong rồi!- Hoàng thở phào nhẹ nhõm, kéo nhẹ cánh cửa đã gỉ sét ra- Vào đi.

Hằng dắt chiếc mô tô của nhỏ vào, bé Minh Kỳ nổi bước theo sau. Hoàng cũng chạy ra đưa con ngựa của mình vào. Khi hai chiếc xe đã được dựng ngay ngắn bên nhau thì...

_Á...á...á...á....

Một tiếng thét kinh hoàng phát ra. Tiếng thét như từ cõi âm ti vọng về. Bé Minh Kỳ ôm chặt lấy nhỏ, Hằng cũng dính sát vào Hoàng. Được một lúc, lấy lại bình tĩnh, nhỏ nói:

_Nó là tiếng gì thế!

_Có trời mới biết!

_Ma đó, mẹ ơi! Minh về đi mẹ!- Minh Kỳ khóc.

_Nín! Con là con trai thì phải mạnh mẽ lên chứ!

_Mày đừng có la nó! Tao con sợ húống gì là nó!- Hằng run run.

_Giờ tính sao?

_Đi!- Hoàng nói- Bất quá thì...

_Thì sao?- Cả ba đồng thanh.

_Gặp ma!- Hoàng nhún vai cười tỉnh.

_Haiz...đến rồi, liêu, vô luôn!

_Ồ!

_Con theo mẹ!- Minh Kỳ đã lấy lại chút bình tĩnh. Kể ra thì thằng bé này ngoài cái tài lanh và bướng thì cũng anh hùng gồm.

Bốn người nối đuôi nhau lần vào biệt thự. Cánh vừa gõ nặng nề bật mở, một thoáng do dự trong mắt họ. Rồi Hoàng bước vào trước, theo sau là Kỳ, Hằng và cuối cùng là nhỏ. Căng mắt trong bóng tối nhìn một lượt xung quanh, Hoàng khẽ nói:

_Không có gì cả!

_Vậy phải làm sao?- Hằng hỏi.

_Bật đèn lên cho chắc!

_Có sao không?

_Thử mới biết!

_Hỏi Chúa để bít thêm chi tiết !

Cuộc đối đáp giữa Hoàng và Hằng chưa xong thì đèn đã bật mở. Cả hai, cùng Minh Kỳ đứng chết trân tại chỗ.

_Có lẽ tao là “chúa”!- Nhỏ đang đứng cạnh công tắc, cười cười nói.

_Mày là quỷ thì có! Muốn đứng tim đây này!

_Hahaha mày nhát quá Hằng ơi!

_Nhịn mày đi!- Hằng cố nén cục tức. Còn nhỏ thì vẫn trình diễn nụ cười chọc tức.

_Anh không nghĩ là có người sống ở đây!- Hoàng nói.

Nhìn căn phòng với các vật dụng được trùm khăn trắng. Hằng gật gù:

_Em cũng nghĩ vậy!

_Chưa chắc!

_Sao chứ? Em thấy gì hả Phong?

_Không có bụi!

_Ừ, con thấy sàn nhà sạch bong, chắc ngày nào cũng được lau chùi!- Kỳ ngồi bệt xuống sàn.

_Thế thì ai lau?

_Làm sao tao biết được!- Nhỏ gất- Chắc ma đó!

_Đi lên lầu!- Hoàng nghiêm giọng.

_Ừ!

Cả bọn nhẹ bước lên lầu. Không có tiếng động gì ngoài tiếng tim của cả bốn cứ đập liên hồi trong lồng ngực. Lên hết các bậc cầu thang là một dãy hành lang hẹp. Rùng mình, cả bốn nắm chặt tay nhau.

Dãy hàng lang tối om, dài ngoằng. Câu hỏi dậy lên trong lòng cả bốn : ” Nếu ở đây không có ai thì cái gì phát ra tiếng thét lúc nãy? “.

__Mẹ!- Minh Kỳ nắm chặt tay nhỏ. Bàn tay bé tí của nó ướt đầm mồ hôi.

__Đừng sợ! Mẹ vẫn đi sau con mà!- Nhỏ trấn an nó.

__Chúng ta vào thử phòng này đi!- Hoàng nói khi đứng trước căn phòng cuối dãy hành lang- Nếu không có gì thì đi lên tầng trên.

__Sao phải là phòng này?- Hằng thắc mắc.

__Vì nó không có khóa!

Cánh cửa nhẹ mở ra, nối đuôi nhau, cả bọn bước vào.

__Tối quá!- Hằng khê nói.

__Bật đèn đi mẹ!- Minh Kỳ nín nín tay nhỏ.

__Ừ, “chúa” trở tay thử đi!

__Hết cách rồi con. Ta không biết!- Nhỏ trả lời bằng giọng rất ư là thều thào.

__Lấy điện thoại ra, bật lên!- Hoàng đưa ý kiến.

__Hay!

Thế là bốn cái điện thoại chụm vào nhau. Ánh sáng yếu ớt được di chuyển trong phòng và dừng lại ở một chỗ...Họ thấy một cô gái tóc tai rũ rượi, mắt trợn tròn, lưỡi thè dài ra.

__M...m...a...a!- Hoàng lắp bắp.

__Á...á...á...á...

Tiếng thét lúc nãy lại vang vọng khắp tòa biệt thự, bốn kẻ đứng đó cũng thét lên một tiếng kinh hoàng rồi bất tỉnh.

__Á ma ma! Đừng có ăn thịt tui! Tui sợ lắm!-Nhỏ bật dậy la chí chóe.

__Em có sao không?- Một giọng nói trầm ấm vang lên.

__Con lạy bà ma, tha cho con đi! Con hứa con sẽ cúng quãi cho bà!- Nhỏ chấp tay xá xá.

__Phong! Anh Huy nè! Bình tĩnh đi.

Định thần lại. Nhỏ thấy Quốc Huy đang ngồi trước mặt mình. Trông anh có vẻ rất lo lắng. Đưa mắt nhìn xung quanh, nhỏ thấy mình đang ở trong một căn phòng tuy cũ kĩ nhưng rất sạch sẽ và có lẽ nó tốt hơn...căn phòng lúc nãy.

__Em bình tĩnh lại chưa?- Huy hỏi.

__Em đang ở đâu? Con ma đâu rồi!

__Ma có gì ở đây?- Huy nhăn nhó- Em đang ở phòng anh.

Như chợt nhớ ra điều gì, nhỏ nắm vai Huy lắc lắc:

__Mọi người, anh Hoàng, Hằng với bé Kỳ đâu? Họ bị gì rồi hả anh?

__Em tưởng tượng hay thật!- Huy cười- Uống cái này đi cho bình tĩnh lại rồi mình nói chuyện!

Nhận lấy cốc sữa nóng từ tay Huy, nhỏ vẫn còn hoang mang. Chuyện gì đã xảy ra? Mọi người sao rồi? Còn con ma đó thì sao? Rất rất nhiều câu hỏi hiện ra trong đầu nhỏ. “Dầu sôi lửa bỏng thế này mà ngồi uống sữa là sao? “.

_Anh...

_Em không phải lo. Mọi người đã tỉnh và đang dùng suop ở ngoài. Chỉ có em là giờ này mới dậy đó!

_Em không hiểu!- Nhỏ nhú mày- Vậy còn...

_Chỉ là mô hình thôi mà nhóc! Anh làm đó!

_Anh?

_Ừ, anh là chuyên viên chế tạo mấy thứ đó mà!

_Còn cái âm thanh?

_Cũng anh!- Huy có vẻ tự hào lắm- Tạo ra mấy cái hiệu ứng âm thanh đó không dễ đâu đó!

_Vậy là...

_Anh vừa mua căn biệt thự này! Nhưng chưa có thời gian tu sửa. Vả lại anh thấy để vậy nó có cảm hứng làm việc hơn!

Ngồi thờ một lúc như để thấu hiểu điều Huy vừa nói. Nhỏ quắc mắt nhìn anh:

_Giỏi nhỉ?

_Hi, anh xin lỗi vì làm mấy em sợ!

_Chú Huy ác lắm!- Minh Kỳ chạy vào- Mẹ, mẹ đỡ chưa?

_Ừ, con không sao chứ? Bác hai với cô Hằng đâu?

_Dạ, đang xử lý con ma!

_Xử lý? - Huy nhú mày- Là sao?

_Dạ, là bứt tóc nó, đập nó!- Kỳ hươ hươ tay mình họa.

_TRỜI!!!!

Huy phóng một mạch ra ngoài. Cái mô hình khó khăn lắm anh mới làm được, vậy mà...” Trời ạ! Mình điên mất! “.

8. Chương 8 The End

Cô Vợ Nhí 18 Tuổi

Cầm cái mô hình đã bị “hành hạ ” thê thảm trong tay. Huy nhăn nhó thấy mà thương:

_Mấy em có gì thì trút giận lên anh! Trời ơi ác gì mà ác quá!

_Nó hù tụi em muốn đứng tim, chưa bẻ đầu nó là may, ở đó mà ác!- Hằng chu môi.

_Cũng tại mấy em! Bộ nó tự chạy ra đường hù mấy em ah?

_Cái gì?- Mặt Hằng đã bắt đầu chuyển màu- Ý anh là sao hả?

_Xâm nhập gia cư bất hợp pháp, còn đánh đập bảo bối của anh nữa! Không xin lỗi, còn lớn tiếng ah?

_Anh...

_Thôi!- Hoàng kéo Hằng ngồi lại ghế- Lỗi tại cả hai!

_Ừ! Mày bớt nóng đi!- Nhỏ nói.

_Chắc giờ này ba tỉnh rồi ha!- Minh Kỳ phát biểu một câu chẳng ăn nhập vào đâu nhưng lại có trọng lượng ngàn cân.

TRỜI!- Nhỏ bật dậy khỏi ghế TIÊU TUI RỒI!

_Oc, mày có cần phải sợ thế hông?- Hằng cười cười trêu- Ma còn cò gan đi coi mặt mà lại sợ chồng!

_Hắn còn ghê hơn ma!- Nhỏ nghe sống lưng mình lạnh toát- Thế nào hắn cũng xài cái bộ mặt “nước đá” đó để “xử” mình...huhu...

_Thôi. Để anh chở em với bé Kỳ về!- Huy nói- Anh giải thích giùm cho!

_Nhưng mà...

_Không nhưng gì cả!- Hoàng khoát tay như để chấm dứt- Em với Kỳ theo anh Huy về, Anh với Minh Hằng cũng về. Xe em cứ gửi ở đây đi!

_Dạ!

Nhỏ trả lời ỉu xiu. Cứ nghĩ tới cái viễn cảnh bị Thiện nhìn bằng ánh mắt lạnh ơi là lạnh là nhỏ sợ. Nhỏ chỉ thích anh cười, anh cười rất đẹp. Không biết từ bao giờ, nhỏ chú ý tới sở thích cũng như những thói quen của anh. Có lẽ vì vậy mà nhỏ sợ lắm khi anh nhìn nhỏ bằng ánh mắt vô cảm. “Mình bị gì vậy? Tự dưng nghĩ tới anh ta là tim đập liên hồi ah!”, nhỏ lắc mạnh đầu, cố xua hình ảnh Thiện.

Nhỏ đầu hay này giờ, từ lúc lên xe, Huy cứ nhìn nhỏ chăm chăm. Anh thấy mình thật có lỗi khi đã làm nhỏ sợ. Nhưng cũng cảm ơn cái tính tò mò đã đưa nhỏ đến nhà anh. Kể ra thì anh cũng được nhìn nhỏ một cách thoải mái như thế này. ” Nhóc là cô bé ngốc, chỉ có mỗi em là không biết tình anh! “

Nhưng dù thế nào đi nữa, anh cũng phải chôn chặt tình cảm này. Hạnh phúc không hẳn là phải có được người mình yêu mà là được nhìn thấy người đó hạnh phúc. Cao thượng. Vâng, đó không phải là hành động ngu ngốc.

Thiện cứ đi tới đi lui trong nhà, chốc chốc anh lại nhìn đồng hồ. Bốn giờ. Con bé “vợ anh” với Minh Kỳ đi đâu? Không biết họ có chuyện gì không. Càng nghĩ anh càng lo, mà càng lo thì lại càng tức. Thật ra thì khoảng 2 giờ anh tỉnh dậy, không thấy Tiểu Phong đâu, anh sang phòng Minh Kỳ tìm, cũng không thấy nốt. Mấy nay, mẹ anh về quê, anh giao Minh Kỳ cho Phong, bây giờ chẳng thấy cả hai đâu, anh gần như phát điên. Xách xe chạy vòng vòng kiểm, cũng không có. Anh đành về nhà ngồi chờ, mong là hai mẹ con không sao.

Có tiếng xe đỗ xích trước cổng, Thiện phóng như bay ra, anh khựng lại khi thấy xe của Huy. Nhỏ và bé Kỳ bước xuống xe, Huy cũng xuống, mắt Thiện tối sầm lại.

_Anh Thiện! Em đưa Phong với Kỳ về cho anh! Chắc anh lo lắm!

_Sao em lại đưa về?

_À! Mấy cô cậu nghịch ngợm lại phá nhà em đấy mà!- Huy cười- Anh đưa hai mẹ con vô nhà đi, chắc Kỳ mệt lắm rồi đó! Em về! Quay sang nhỏ, anh cười- Nghỉ đi cho khỏe nha nhóc!

_Dạ!- Nhỏ lí nhí.

Thiện đã quay vào trong nhà, anh quên cả phép lịch sự là phải chào Huy. Bây giờ anh chẳng nghĩ được gì cả. Cái ý nghĩ Phong đã ở bên cạnh Huy suốt đêm qua làm anh thấy chên vênh, hut hăng. Huy, Phong và cả Minh Kỳ- con anh- họ nói chuyện với nhau như một gia đình, quan tâm nhau, thế còn anh, anh là gì?

Vào đến phòng khách, nhỏ bắt gặp ngay ánh mắt lạnh lẽo của Thiện. Có vẻ như anh giận lắm, thà rằng anh la lối thì nhỏ cảm thấy dễ chịu hơn là cứ im lặng thế này.

_Con lên phòng ngủ đi Kỳ!- Thiện nghiêm giọng- Còn cô, ngồi xuống đó!

Nhỏ lính quỳnh làm theo lời Thiện, ngồi xuống ghế và cúi gằm mặt xuống, không dám nhìn anh lấy một lần. Minh Kỳ đã lên phòng ngủ rồi, Thiện vẫn im lặng. Anh giận nhiều lắm, nhưng không biết phải nói như thế nào. Anh có quyền gì để bắt nhỏ phải thế này thế nọ khi mà ngày đầu nhỏ về đây, anh đã bảo tất cả chỉ là hợp đồng. Giận nhỏ, anh lại giận cả bản thân. Mình làm thì mình chịu chứ biết trách ai bây giờ?

_Tui xin lỗi!- Nhỏ ấp úng- Anh...anh...muốn sao tui cũng chịu!

_Cô thích Huy ah?- Thiện nghe giọng mình sao lạ quá. Phải khó khăn lắm anh mới mở lời hỏi được. Giờ thì anh đã hiểu, anh yêu nhỏ mất rồi.

_Vô...vô...duyên!- Nhỏ đỏ mặt.

_Tôi hiểu rồi!- Thiện bật dậy, đi lên phòng. “Đừng mộng tưởng nữa! “, anh tự nói với bản thân mà nghe chất đặng.

_Khoan đã!- Nhỏ nắm chặt tay anh- Sao lại hỏi tui như vậy? Chẳng lẽ anh thích tôi yêu Huy sao?

_Thích hay không thì có nghĩa lý gì đâu?

_Tôi không yêu Huy!- Nhỏ gằn giọng- Nếu anh muốn ly dị thì cứ nói, đừng có...đừng có viện cớ này nọ! Quế Mai thích hợp với anh lắm mà!

Xoay người lạ, Thiện thấy nhỏ khóc. Đây là lần thứ hai anh thấy nhỏ khóc. Vợ của anh hãy còn bé bỏng, yếu đuối lắm. Những lời nhỏ vừa nói phải chăng, phải chăng nhỏ cũng yêu anh?

_Đừng...đừng khóc nữa!- Thiện nhẹ lau những giọt nước mắt trên gương mặt trắng hồng- Phụ nữ chỉ giỏi dùng nước mắt để trấn áp đàn ông!

_Tui là con gái!- Nhỏ hất tay Thiện ra.

_Ừ! Thì có ai bảo là con trai đâu!

_Xì! Đồ lười không xương!

_Tự đừng sao bảo anh hợp với Quế Mai?- Thiện đổi cách xưng hô.

_Vậy sao bảo tui yêu anh Huy?

_Em cứ thử ở nhà, sốt ruột lo cho ai đó rùi thấy họ về với một người khác phái giữa đêm khuya xem em có giận không?

_Tự nhiên giận! Vợ chồng hợp đồng mà giận!

Bất ngờ, Thiện đặt một nụ hôn lên môi nhỏ. Nhỏ đứng chết trân, thụ động đón nhận nụ hôn từ anh. Gì thế nhỉ? Sao tim nhỏ đập ghê thế? “Từ từ thôi, bộ mảy mún nhảy ra ngoài luôn hả tim? “. Nhỏ nào hay Thiện cũng có cùng suy nghĩ với nhỏ. Hạnh phúc có phải đang về?

_Vợ chồng thôi! Không có hợp đồng!- Thiện âu yếm nhìn nhỏ.

_ Gì...gì chứ? Lật lọng hả?- Nhỏ xoay mặt đi để trấn tĩnh mình.

_Lật lọng nè!- Anh búng nhẹ chóp mũi nhỏ.

_Chứ...chứ gì nữa!

_Nè nhỏ, mặt em y như trái cà chua đỏ!- Anh trêu.

_Kệ tui mà!

_Thì ra nhỏ chưa biết hôn!

_Đã nói là không giỡn nữa mà!

_Ừ thì không giỡn! Mai mốt mà con phát ngôn bữa bãi như vậy nữa là anh hôn nữa đó!

_Tui hồng sợ!

_Sao lại tui hả? Vợ là phải xưng em chứ!

_Hông!- Nhỏ chu môi cãi lại.

_Sao? Giờ muốn sao nè?- Anh từ từ tiến lại gần.

_Thôi thôi đừng có hôn nữa! Ờ...em thì em!

_Thế có phải ngoan hông?

_Bắt nạt người ta!

_Hahahaha!- Kéo nhỏ lại ghé ngồi cạnh mình, anh nói- Kể cho anh nghe chuyện tối qua đi nhóc, anh tò mò lắm rồi đó!

_Ừ thì...

Nhỏ kể xong chuyện thì Thiện ôm bụng cười rũ rượi. Thật anh sợ cô nhóc này ghê luôn, mà nói đúng hơn là sợ cả cái nhóm Windspeed gì đó nữa. Quậy hết biết luôn. Nhưng kể ra thì anh cũng thấy tự hào lắm về nhỏ, nhỏ còn ít tuổi mà có lòng nhân từ, làm được nhiều việc tốt hơn anh. Cái quán kem là một minh chứng cho điều đó.

Xoay qua thì anh thấy nhỏ đã ngủ tự lúc nào. Chắc có lẽ nhỏ mệt lắm. Anh bật cười, khẽ nói:

_Nhóc, anh yêu em!

Thiện rón rén bước vào phòng. Anh bắt gặp cô vợ nhỏ của mình đang ngủ say sưa trên giường. Thật hết biết vợ anh, con gái gì mà ngủ không chút ý tứ, dang cả hai tay hai chân ra mà ngủ mới đau chứ. Ngồi ngấm nhỏ một hồi, bất giác, anh đặt lên môi nhỏ một nụ hôn. Haiz... dường như kể từ ngày đầu tiên hôn nhỏ là anh bị nghiện hay sao ấy. Cứ hễ có cơ hội là “hun ” ah.

_Ý ý ý...dê!- Nhỏ vùng dậy đẩy anh ra.

_Đâu? Đâu? Dê đâu?

_Hic! Nó mới hun em nè! Ủi da!- Nhỏ ôm lấy đầu vì bị anh cú cho một cái rồ đau.

_Hỗn nè! Dám nói anh dê em ah?

_Thì tại anh! Hic, ai biểu...ai biểu...

_Ai biểu em ngủ tới giờ này! Nhìn đồng hồ đi bé! Bảy giờ tối rồi đó!

_Thì sao?

_Mẹ đi rồi, dì ba giúp việc cũng đi, em ngủ, rồi anh ăn cái gì!

_Hihi đừng lo đừng lo, em có nấu chè đó!

_Trời, ăn chè sao no?

_Rồi ăn hông?

_Ồ thì ăn!- Thiện ỉu xiu.

Trong lúc Thiện tắm rửa thay đồ thì nhỏ dọn bàn, chỉ có mấy cái chén với nồi chè chuối. Nói hồng phải khen chứ nhỏ làm biếng nổi danh, bỏ công nấu chè là may rồi, chứ ở đó mà nấu đồ ăn.

_Mẹ! Chè này ăn được hông?- Minh Kỳ hỏi với ánh mắt sợ sệt.

_Sao con giống ba con vậy? Không tin mẹ là sao?

_Tại mẹ là chúa hậu đậu mà!

_Cốc!- Cái vá múc chè vừa được đem ra trưng dụng kịp thời.

_Huhuhu mẹ nhớ người lớn ăn hiếp người nhỏ nha! Mẹ nhớ...thôi, con hồng nói nữa!- Minh Kỳ im bặt khi thấy cái vá típ tục giờ lên.

Thiện đã ngồi vào bàn ăn. Anh cười khi thấy hai mẹ con tranh cãi với nhau. Thật là lâu lắm rồi nhà này mới nhộn nhịp như thế. Anh vui lắm.

_Anh ăn đi!- Nhỏ đưa cho Thiện chén chè, rồi quay sang Minh Kỳ- Cửa con nè!

Cho muỗng chè đầu tiên vào miệng, hai cha con nhìn nhau, mặt chuyển sang màu tìvi trắng đen. Rồi đồng loạt cả hai chạy rầm rầm vào toilet. Nhỏ chả hiểu mô tê gì cả.

_Gì vậy cà! Chè ngon mà!- Nhỏ cho một muỗng chè vào miệng- Ơ!

Nhỏ phóng như bay vào toilet sau khi Thiện và Kỳ đã đi ra. Nhăn nhó nhìn nôi chè, Thiện hỏi bằng giọng run run:

_Em cho cái gì vô đó vậy nhóc?

_Híc, ghê quá mẹ ơi!- Kỳ thè lưỡi.

_Híc, hồi chiều em thử nhắm mắt nấu xem sao, chắc em bỏ lộn bột ngọt rồi!

_TRỜI!!!

_Hèn chi! Cứ thấy kì kì! Bỏ nguyên hủ luôn!

Xỉu!!!

Thế là cả gia đình Thiện trực chỉ nhà hàng. Đành vậy chứ biết sao. Ăn cho hết nôi chè đó chắc mai lên diện kiến thánh Peter luôn quá. Ăn xong, khi về Thiện đòi cầm lái chiếc mô tô, thật sự thì anh lái nó hôm nay là lần đầu.

_Nè, nè anh có biết lái không đó!- Nhỏ la chơi chơi khi thấy anh cứ lạng qua lạng lại.

_Ba, bình tĩnh ba!- Minh Kỳ cổ vũ anh.

_Đừng lo, yên chí yên chí!

_Thôi, để em lái cho!

_Không là không, đàn ông con trai mà để phụ nữ cầm lái, ai coi!

_Trời, có gì đâu!

_Đã nói không là không!

_Ba coi chừng!- Minh Kỳ hét.

Thiện nhanh tay chứ nếu không đã đâm vô xe mì gõ. Mặt Minh Kỳ hãy còn tái xanh.

_Sao mà em nghi quá!

_Nghi gì! Giỏi cấp mấy thì cũng là đàn bà con gái thôi!

_Nói vậy đó hả?

_Ừ!

_Thấy ghét!- Nhỏ chun mũi, ngồi xích ra xa anh, chống nạnh ra vẻ chống đối.

_Ghét hông?

_Ghét!

_Rồi có ôm hông?

_Hông!

_Ôm hông?

_Ý đừng...ôm!- Nhỏ hoảng quá ôm chặt lấy Thiện khi thấy anh chuẩn bị tăng tốc. Gì chứ ông này liều lắm.

_Ba lợi dụng!- Minh Kỳ cười cười.

_Hahaha miễn mẹ con ôm ba là ok rồi!

_Á, anh Thiện, coi chừng!- Nhỏ hét.

Nhưng không kịp nữa rồi, Thiện đã chạy vô vùng sinh. Thế là vợ chồng, con cái gì thì cũng có cùng một màu và một mùi: đen và “hăng hắc” ...

Nhỏ đang đứng trước khách sạn Legend. Hôm nay là lần đầu nhỏ đến đây, công nhận khách sạn của Thiện cũng bự gồm. Chốc chốc nhỏ cứ nhìn cái cà mèn trên tay và cười tủm tỉm. Chả là hôm nay nhỏ trở tài nội trợ, nấu một bữa trưa thật ngon và mang đến cho anh ấy mà. Cả tuần nay nhỏ vui lắm, dường như trong nhỏ có cái gì lạ lắm, một thứ tình cảm lạ đối với anh. Nhưng thôi, nhỏ chẳng cần phải gọi tên nó làm gì, chỉ cần biết nó làm cho nhỏ thấy hạnh phúc là được rồi.

Hít một hơi thật sâu, nhỏ tiến đến chào chị nhân viên tiếp tân:

_Chào chị!

_Vâng! Chị muốn đặt phòng à?- Cô nhân viên nhoẻn miệng cười.

_À không! Em muốn tìm giám đốc!

_Xin lỗi! Chị có hẹn không?

_Không!

_Vậy chắc không được thưa chị, giám đốc bận lắm!- Cô nhân viên vúi đầu tiếp tục công việc.

_À không, chị cứ cho em gặp đi, em...em là vợ của anh ấy mà!- Nhỏ bối rối. Bất đắc dĩ thôi chứ không ấy nhỏ không tự khai đầu.

Nhìn cô gái trước mặt, cô nhân viên tiếp tân thật sự ngạc nhiên. Từ lâu đã nghe nói vợ của giám đốc rất trẻ nhưng cô không ngờ lại nhí thế này. Cô bé trước mặt cô đang vận một chiếc đầm màu trắng, tóc thắt bím để xòa một bên vai, khuôn mặt còn búng ra sữa thế này thì chắc chỉ mới học cấp ba là cùng. Không đầu, chắc cô nhóc nói xạo. Nghĩ thế, cô nhân viên nghiêm giọng:

_Bé con! Không đùa nữa. Về nhà đi học đi!

_Ọc!- Nhỏ tròn tròn mắt nhìn cô ta- Chị vừa mới gọi tôi là gì thế? Tôi 19 rồi đó nha, không có được kêu tôi là bé con đâu!

_Thôi, không bé con thì là bé bự! Cô về nhà đi, đừng phiền tôi!

_Chị nói nha! Tí tôi gọi điện cho anh Thiện bảo ảnh kỉ luật chị nè!

Không ngờ câu hù dọa của nhỏ có tác dụng thật sự, cô nhân viên lễ tân hoang mang hỏi:

_Thật sự cô là vợ giám đốc ah?

_Ừ, anh Thiện là chồng tôi thật mà!

_Ừ!- Thấy nhỏ cứ thân mật gọi Thiện là anh như thế thì cô nhân viên cũng phần nào tin- Tôi đưa cô lên gặp giám đốc!

_Hi hi cảm ơn chị!

_Không có méc giám đốc kỉ luật tôi nha, bà giám đốc nhí!- Cô ta đùa.

_Hi hi biết rồi mà!

Theo chân cô nhân viên lên phòng Thiện, đi dọc hành lang, nhỏ thích thú chiêm ngưỡng cách bày trí ở đây. Cái gì cũng đẹp hết! " Quả thật nhìn cù lần vậy mà cũng có tài ra phết! ". Thế đấy, Minh Thiện được giới kinh doanh thần phục, được biết bao nàng mơ ước, thế mà nhỏ lại bảo cù lần. Anh mà biết được thì không biết thế nào nữa.

_Đến rồi đó! Chào cô!

Cúi đầu chào cô nhân viên lễ tân, nhỏ quyết định không gõ cửa mà sẽ mở luôn, xem Thiện đang làm gì. Bất ngờ mới vui!

Cánh cửa bật mở... Nhỏ ngỡ ngàng bởi cảnh trước mắt mình, buông rơi cái cà mèn, nhỏ bỏ chạy thật nhanh mặc cho tiếng gọi thẳng thốt của Thiện còn vang vọng khắp hành lang:

_Tiểu Phong! Tiểu Phong!

Nhỏ vừa nhìn thấy cái gì thế nhỉ? Thiện và Quế Mai...họ lại có thể tự nhiên ôm hôn nhau trong phòng làm việc thế ư? Nếu đã như vậy thì anh còn tỏ ra yêu thương, dịu dàng với nhỏ suốt mấy tuần nay để làm gì? Thiện thật độc ác! Nhỏ khóc, giọt nước mắt nhẹ rơi xuống làn môi mận đỏ. Lê từng bước chân nặng nhọc về nhà, giờ thì nhỏ đã hiểu, cuộc sống, tình yêu không chỉ có màu hồng.

Thiện không đuổi theo nhỏ, anh cần phải nói chuyện với Mai. Bởi chính cô là nguyên nhân của tất cả. Thiện sợ nếu không rõ ràng thì không khéo anh sẽ chẳng còn cơ hội để giải thích cùng nhỏ nữa.

_Sao anh không đuổi theo?- Mai hỏi khi thấy Thiện vẫn im lặng, mắt nhìn về một hướng xa xăm.

_Anh cần nói chuyện với em!- Thiện trầm giọng.

_Đừng bảo em không yêu anh nữa! Em không làm được!

_Tình cảm là của em, anh không ép buộc được. Nhưng em hãy nhớ, anh đã có vợ và vai vế của em trước đây là em vợ của anh!

_Thì sao?- Mai tỏ ra giận dữ- Anh yêu con nhóc tí đó ư? Nó có gì hơn em?

_Em ganh tị với Phong thứ gì thì Phong hơn em thứ đó!

_Anh...anh nói mà không sợ em đau lòng sao?

_Sợ chứ! Nhưng anh thà làm kẻ nhẫn tâm chứ không muốn Phong phải đau lòng!

Thiện lạnh lùng quá. Anh đã rạch ròi trong tình cảm. Mai hiểu. Cô không có cơ hội, cô luôn là kẻ thua cuộc. Trước đây là chị mình và bây giờ là một cô gái khác. Cô luôn ở bên cạnh Thiện nhưng mãi mãi người anh chọn không phải là cô. Khi này, nhìn thấy Phong đi vào, cô đã nhanh chóng nghĩ ra cách dàn cảnh để chia cách anh và Phong. Vậy đó, làm Phong đau lòng rồi cô được gì, anh vẫn chẳng đoái hoài tới cô. Đành vậy, cô không thể tiếp tục chen vào họ, không thể đi trên vết xe đổ của Quế Phương. Tình yêu không thể được nuôi dưỡng bằng lòng tham và sự ganh tị.

_Em đã hiểu! Mãi mãi anh vẫn không yêu em!

_Anh xin lỗi! Mong em sẽ tìm được hạnh phúc!

_Anh cũng phải hạnh phúc, chị Phương đã làm anh đau rất nhiều rồi! Tạm biệt anh! Mai em sẽ đưa đơn nghỉ việc!- Mai nghe giọng mình lạ quá.

_Tùy em! Nhưng hãy nhớ, ở đây vẫn luôn có một chỗ cho em!

_Chào anh!

Mai đi rồi. Thiện vẫn đứng đó, anh nghe lòng nhẹ tênh. Tất cả đã được giải quyết mặc dù anh có hơi buồn bởi trước nay anh vẫn xem Mai là bạn. Hơn hai mươi tám năm sống trên đời, anh chợt nhận ra rằng: “Sống không phải dễ! “

“Một cánh bướm trắng, thấp thoáng...”, có tiếng điện thoại reo. Là số của Minh Kỳ.

_Ba nghe nè!

_Ba ơi! Mẹ dọn đồ về quê kia!- Thắng bé rối rít.

_Về quê?

_Dạ! Mẹ nói về quê chơi với nội!

_Về quê của ba đó hả? Sao mẹ con biết đường về?

_Mẹ kiu con dẫn!

_Rồi con nói sao?

_Hic thì con chịu chứ sao?

_Trời!!!

_Tại mẹ khóc nên con mới chịu đó!- Thằng bé phụng phịu.

_Haiz...ba biết rồi! Con cứ đi với mẹ về quê chơi đi! Mấy bữa nữa ba xuống đón!

_Ba không được nói với mẹ là con gọi ba nha!

_Ừ biết rồi! Bye con!

_Dạ! Bye ba! Yêu ba!

Minh Kỳ cúp máy, nghĩ đến nhỏ, Thiện chợt mỉm cười:

_Ngốc vẫn mãi là ngốc, trốn đâu không trốn lại về quê anh! Haiz...thiệt là...

Nhỏ ngồi trước hiên nhà, vừa gặm đùi gà vừa...buồn. Nhỏ về đây đã hơn tuần rồi mà chẳng thấy tăm hơi Thiện đâu. May mà trước khi đi, nhỏ bảo Minh Kỳ gọi báo cho Thiện biết, dù gì thì nhỏ vẫn muốn được nghe anh giải thích. Vậy mà...Tệ quá! Chẳng lẽ trước giờ anh chỉ đùa với nhỏ thôi sao! Nghĩ đến đây, nhỏ buồn muốn rơi nước mắt!

_Gâu...gâu...gâu...gâu!- Con chó mực bị cột ở gốc cây trướng cá gần đó sủa inh ỏi.

_Mày bị gì zà?- Nhỏ hỏi khi bắt gặp ánh mắt nó sảy mê nhìn cái đùi gà trên tay mình- Muốn ăn ah?

_Gâu...gâu...

Định cho con mực cái đùi gà bởi nhỏ cũng chẳng muốn ăn nữa, buồn thế thì ăn gì cho ngon được. Nhưng tự dưng nghĩ đến việc Thiện là chủ của nó là nhỏ phát ghét. Huơ huơ cái đùi gà trước mặt con mực, nhỏ nói:

_Mơ đi nhóc! Kêu chủ mày xuống đây mà cho mày ăn! Hứ!

Thế là nhỏ ngón luôn nguyên cái đùi gà trước cặp mắt sầu thảm của con chó. Chả là hôm nay mẹ chồng nhỏ với nhóc Kỳ đi ăn giỗ rồi nên chẳng ai cho con mực ăn. Thấy nó đói nhỏ cũng tội lắm nhưng ai biết nó là chó của Thiện làm gì. Thuở đời, ghét chủ thì ghét tớ cũng là chuyện thường.

_Haiz...no quá!- Nhỏ xoa xoa bụng đứng dậy.

_Gâu...gâu...!- Con mực nhìn nhỏ bằng ánh mắt hình viên đạn. Xem ra con chó này cũng khôn gớm.

_Nhìn gì? Thấy ghét!- Nhỏ tưởng tượng nó là Thiện và cung chân đá một phát.

_Ặc...Gâu...

_Á!

Xui cho nhỏ, cọng dây xích bị đứt. Tức khí, con mực rượt nhỏ chạy vòng vòng quanh cái ao trước nhà. Trời, thường ngày nhỏ là chúa lười biếng, chạy một vòng sân trường mà còn mệt lên mệt xuống, vậy mà bây giờ, xem kìa, nhỏ chạy này giờ sơ sơ cũng bốn vòng ao rồi đó.

_Bớ người ta! Cứu! Cứu!

Nhỏ vừa chạy vừa la, chẳng để ý gì cả, nhỏ phóng thẳng lên ôm chặt một người vừa mới bước vào:

_Cứu!- Nhỏ vừa nói vừa thở.

_Gâu...gâu...

Con mực vẫn sủa inh ỏi, nhưng giống như mừng ai đó hơn là đang tức nhỏ. Chừng một lát, tiếng sủa im bật, nhỏ run giọng hỏi:

_Nó đi chưa?

_Rồi!- Tiếng một chàng thanh niên.

_Thiệt hả?

_Thiệt!

Đến lúc này, hoàn hồn, nhỏ mới ngược nhìn xem cái người mà nãy giờ mình đeo như sam là ai thì hời ôi, đó là chồng nhỏ, Minh Thiện. Ngượng quá, nhỏ đẩy anh ra, chạy một mạch vào nhà.

_Nhóc!- Thiện gọi, anh đã giữ được tay nhỏ.

_Tui hồng quen mấy người!

_Hồng quen mà ôm người ta vậy hả? Mất duyên người ta làm sao? Đền đi!

_Đền gì hả?- Nhỏ quay mặt lại đối diện anh, phùng má giận dữ.

Bất ngờ Thiện đặt một nụ hôn lên đôi môi đỏ hờn đáng yêu đó! Nhỏ lặng người, cảm thấy tay chân mình thừa thãi. Căm nhận sự lúng túng của vợ mình, Thiện thấy yêu chi lạ: ” Bướng cho lắm thì vẫn chỉ là một cô bé khờ thôi nhóc ạ! “

_Úi da!- Đưa tay xoa xoa chỗ môi vừa bị cắn, Thiện nhăn nhó- Chết anh rồi, kì này độc chết anh rồi!

_Gì hả? Ý anh nói tui là...là rắn hay sao hả? Có độc là sao hả?

_Hi hi, vợ anh chỉ là con nhím thôi, chưa đủ trình độ làm rắn đâu!

_Ai vợ anh?

_Tự biết đi nhóc!

_Tào lao! Tui không rãnh nói chuyện với mấy người! Úi!

Kéo nhỏ ngã vào lòng mình, Thiện giữ nhỏ bằng đôi tay rắn chắc, anh mỉm cười:

_Còn giận anh hả?

_Ai thêm giận người đừng! Buông tui ra!

_Còn người đừng nữa là đừng có trách anh đó!

_Anh làm gì tui?

_Hun!

_Ý, không có giỡn!- Nhỏ đỏ gay cả mặt.

_Thôi, cho anh xin lỗi, không giận anh nữa nghe nhóc!- Thiện đổi giọng nghiêm- Hôm đó chỉ là hiểu lầm thôi!

_Tui không biết!

_Ừ, thì bây giờ nói cho biết nè! Tại Mai tự dưng ôm hôn anh chứ bộ!

_Hứ, ai biết được!

_Thề luôn đó!

_Thiệt hông?

_Thiệt!- Thiện cười- Mai xin chuyển công tác rồi!

_Tại sao?- Nhỏ ngạc nhiên.

_Cô ấy sợ?

_Sợ gì?

_Sợ em ghen cái em trả thù cô ấy giống như lúc nãy em đánh con mực ấy!

_A...anh chọc em hả? Chọc nè! Chọc nè!

_Á không có!

Thiện nhanh chân phóng đi. Gì chứ chiêu “cẩn” của nhỏ kinh lắm. Họ rượt nhau chạy khắp sân. Tiếng cười vang vọng giữa buổi trưa hè. Vậy là hơn một năm về làm vợ anh, đến hôm nay thì hạnh phúc đã mỉm cười với họ. Nhẹ nhàng và bình dị như cơn gió nhỏ.

Một ngày em chợt hỏi

Hạnh phúc là thứ gì?

Anh mỉm cười khẽ nói

Là có em bên đời.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-vo-nhi-18-tuoi>